

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004 • Νο. 147

ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΕΜΙΕΡΑ • ΒΕΡΟΛΙΝΟ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΑΘΗΝΑ

Thessaloniki Documentary Festival

Images
of the 21st
Century

MINISTRY
OF CULTURE
THESSALONIKI
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL

MARCH 15-21, 2004

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ:

- 04 CineNews**
Γυρίσματα, διαδικτυακές έρευνες, μεγάλοι παραμυθάδες και τέρατα
- 05 MadelnGreece**
Μια κινηματογραφική σεζόν, που ξεκίνησε καλά για τις ελληνικές ταινίες, συνεχίζεται
- 06 StoryBoard**
Οι Ιάπωνες ξανάρχονται! Tora, Tora, Tora!
- WebCinema**
Η άλλη πλευρά του αμερικάνικου σινεμά
- 07 AvantPremiere**
Μια ελεγεία πάνω στην ανθρωπινή μοίρα: Το λιβάδι που δακρύζει σε παγκόσμια πρεμιέρα
- 08 FirstShot**
Γαμήλια νάρκη, Ο δρόμος προς τη Δύση, Σούπα από πάπια, Monster και Comandante το Φεβρουάριο στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ και το πρόσωπο του μήνα, ο **Oliver Stone**
- 10 FestivalAction**
Εκδηλώσεις, εκδόσεις, επικοινωνία
- CinemaMusic**
Mystic River: Το soundtrack του μήνα
- 11 CinemaKids**
Οι παιδικές προβολές του Φεβρουαρίου
- HomeCinema**
Εναλλακτικές ταινίες που κοστίζουν (μερικές...) λιγότερο από ένα κιλό μελιτζάνες
- 12 PointOfView**
Ο **Alfredo Guevara**, πρόεδρος του Φεστιβάλ Νέου Λατινοαμερικάνικου Κινηματογράφου της Αβάνας, μιλάει στο Πρώτο Πλάνο
- 15 VoiceOFF**
Οι κάτοχοι CINEKARTAF εκφράζουν τις απόψεις τους για πέντε από τις ταινίες που ξεχώρισαν στο 44ο Φεστιβάλ

ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΗ ΖΗΚΟΥ

editoria

ΤΥΠΟΙ ΣΙΝΕΦΙΛ

Αληθινός σινεφίλ είναι αυτός που βλέπει, βρέξει-χιονίσει, μία ή δύο τουλάχιστον από τις καινούριες ταινίες που παίζονται στις αίθουσες και τρεις ή τέσσερις στην οικιακή του οδόνη (video ή dvd) από αυτές που δεν πρόλαβε να δει. Κι ωστόσο παραμένει κολλημένος με τις ταινίες κάποιου κλασικού κινηματογραφικού είδους (π.χ. φιλμ-νουάρ, ασπρόμαυρα μελοδράματα, κωμωδίες του βωβού, γουέστερν, πολεμικών τεχνών-όπως ο Κουέντιν Ταραντίνο) ή με τις παλιές ταινίες κάποιου δημιουργού, που τις βλέπει και τις ξαναβλέπει κι ας τις ξέρει απ' έξω κι ανακατωτά. Εξαιρούνται οι ασπρόμαυρες ελληνικές ταινίες που θεωρούνται πλέον τηλεοπτικά προϊόντα.

Συνεπής σινεφίλ είναι αυτός που δεν ανέχεται να βλέπει αγαπημένες του ταινίες σε τηλεοπτική προβολή με τις συνεχείς διακοπές για διαφημίσεις ή και δελτία ειδήσεων. Προτιμά να νοικιάσει από το VIDEO-DVD κλαμπ την ταινία και να τη δει όπως και όποτε γουστάρει, χωρίς περισπασμούς, ακόμα και την ίδια ώρα που την προβάλλει η τηλεόραση. Τέτοιο βίτσιο!

Πωρωμένος σινεφίλ είναι αυτός που συνδυάζει το πρώτο ερωτικό ραντεβού με την παρακολούθηση μιας ταινίας –μαζί και επηρεάζεται για την προοπτική αυτής της σχέσης από την απόκλιση ή σύγκλιση γούστου απέναντι στην ταινία που είδαν. Το να θεωρήσει ο άλλος ή η άλλη «πατάτα» την ταινία που εσύ λάτρεψες ή το αντίθετο, όσο μπακούρι κι αν είσαι, δεν γίνεται να μη ψυλλιαστείς ότι αυτή η ιστορία (σας) δεν οδηγεί πουθενά. Εκτός κι αν πας για γάμο...συμφέροντος.

Ψαγμένος σινεφίλ είναι αυτός που, στην ταινία *Οι ονειροπόλοι* του Μπερτολούτσι, όταν προβάλλεται εκείνο το πλάνο από παλιά ασπρόμαυρη ταινία μ' έναν ψεύτικο γορίλα και πέφτει η ερώτηση: για ποια ταινία πρόκειται; γέρνει και λέει αμέσως στο φίλο του δίπλα: Τώρα θα βγει μέσα από το γορίλα η Μαρλένε Ντίντριχ. Όπως και γίνεται. Παρεμπιπτόντως: παλιός σινεφίλ είναι αυτός που στην εν λόγω ταινία ξετρελαίνεται με τα βυζιά της νεαρής πρωταγωνίστριας γιατί του θυμίζουν τα βυζιά της Μαρίας Σνάιντερ στο *Τελευταίο ταγκό στο Παρίσι*, ενώ νέος σινεφίλ είναι αυτός που δεν του αρέσουν καθόλου αυτά τα βυζιά γιατί τα θεωρεί αταίριαστα με το σωματότυπο της ηθοποιού που είναι κορίτσι της γενιάς του.

Κριτικός σινεφίλ είναι αυτός που όταν δει μια ενδιαφέρουσα ταινία, δεν βιάζεται να τη διαβαθμίσει με μόνο κριτήριο αν του «άρεσε» αρκετά, πολύ ή πάρα πολύ. Γιατί ξέρει ότι αυτό μπορεί να είναι αποτέλεσμα ενός εύκολου και προσωρινού εντυπωσιασμού ή μπορεί να έχει σχέση με τη δεκτικότητα της στιγμής που είδε την ταινία. Και για αυτό θέλει να αποστασιοποιηθεί, να το σκεφτεί λίγο ή, αν εξακολουθεί να έχει αμφιβολίες, να την ξαναδεί. Κι όταν αποφανθεί, να έχει επιχειρήματα για να στηρίξει την άποψη του, που ίσως καταφέρουν να πείσουν και κάποιον άλλον. Ειδάλλως, περί γούστου (του καθενός) κολοκυδόπιτα. Εξ ου και οι γνωστές (σαν το παιχνίδι της κολοκυδιάς) βαθμολογήσεις.

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 147 • ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΙΟΥΚΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΛΙΤΣΗΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΑΝΝΑ ΜΗΛΩΣΗ,
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΜΗΛΩΣΗΣ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 2310 378 400
e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

ΤΙΜΕΣ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT - ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΒΟΛΗΣ: ΑΠΛΟ: 6,50€ • CINEKARTAF: 5,30€
Κάθε Πέμπτη γενική είσοδος 5,30€

ΑΙΘΟΥΣΑ ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ - ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ: ΑΠΛΟ: 5€ • CINEKARTAF: 4€

ΣΙΝΕΑΚ: 3€ • ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ: 3€

Για πληροφορίες σχετικά με το πρόγραμμα και επιβεβαίωση της ημέρας και ώρας προβολής των ταινιών,
τηλεφωνείτε στο 2310 378 404.

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο
Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση newslist@filmfestival.gr

EUROPA ★ CINEMAS

Δεύτερο Πλάνο – σε close up:

«Συνθετικά Ρουμπίνια και στρας χλωμά
‘γράφουν’ στο σκοτάδι.
Άνοιξε σουσάμι:
Χίλιες και μια Νύχτες - Σινεμά!» (Λένα Πλάτωνος)

Σκηνοθετημένη παραγωγή ή παραγωγική σκηνοθεσία;

Το συνηθέστερο στο χώρο της κινηματογραφικής βιομηχανίας είναι το πέρασμα από το χώρο της σκηνοθεσίας σε αυτόν της παραγωγής. Ίσως γιατί όσο είσαι νέος σε ενδιαφέρει η φλόγα (έστω και η σπίθα) της δημιουργίας, περισσότερο από ένα ακόμη επάγγελμα που έχει και να κάνει με την εξασφάλιση χρηματικού κεφαλαίου. Ωστόσο ο Λι Ντάνιελς, παραγωγός του *Χορού των Τεράτων* και του *The Woodsman* (που συμμετέχει φέτος στο Φεστιβάλ του Σάντανς) αποφάσισε εσχάτως να νιώσει περισσότερο καλλιτέχνης και θα κάνει το σκηνοθετικό του ντεμπούτο με ένα ανεξάρτητο γκαγκστερικό φιλμ που φέρει τον τίτλο *Shadowboxer*. Βασικός θεματικός άξονας της ταινίας θα είναι η σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ μιας μπτέρας και του θετού γιου της, που δουλεύουν μαζί ως επαγγελματίες δολοφόνοι. Τα γυρίσματα θα αρχίσουν την Πρωταπριλιά στη Φιλαδέλφεια. Εκτός αν όλη η ιστορία είναι ένα μεγάλο ανέκδοτο.

Hollywood über Alles. Ανεξάρτητα του αν έχετε δει την τριλογία του *Άρχοντα*, δεν μπορεί να μην έχετε αντιληφθεί την τάση του παγκόσμιου Σινεμά να φλερτάρει με τους κατά τόπους μύθους και θρύλους— ειδικότερα αν αυτοί εμφορούνται από ένα «Μεσαιωνικό» στίγμα. Το αν αυτή η τάση παραπέμπει σε εποχές Μεσαιωνικού σκοταδισμού είναι άλλη συζήτηση. Ο Herbert Schiller πρωτοδιατυπώνει εν έτει 1969 τη θεω-

ρία του περί Πολιτιστικού Ιμπεριαλισμού, όπου και περιγράφει όλες τις τεχνικές με τις οποίες η Αμερική διοχετεύει στοιχεία δυτικής (μαζικής) κουλτούρας στο κοινό άλλων λιγότερο ανεπτυγμένων χωρών. Το κατά πόσο ο *Άρχοντας* αποτελεί μια περίπτωση πολιτισμικής κυριαρχίας του Hollywood ή τελικά τα παραγόμενα μινύματα τα φιλτράρει η εκάστοτε κοινωνία, εξετάζει μια διαδικτυακή έρευνα που ξεκίνησε τον Οκτώβριο από το Πανεπιστήμιο του Aberystwyth στην Ουαλία και θα συνεχιστεί μέχρι το Δεκέμβριο του 2004. Ερευνητικές ομάδες από 20 χώρες, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, μελετούν την κάλυψη από τα ΜΜΕ και θα αναλύσουν τις απαντήσεις στο δικτυακό ερωτηματολόγιο. Για τους ενδιαφερόμενους, βρίσκεται στη διεύθυνση: <http://www.lordoftheringsresearch.net>

Δώστου Κλότσο να γυρίσει... Η τελευταία ταινία του Τέρι Γκίλιαμ *Οι Αδερφοί Γκριμ* βρίσκεται στο στάδιο του μοντάζ. Όταν ένας μεγάλος Παραμυθάς αφηγείται τη ζωή των άλ-

Ο Τέρι Γκίλιαμ στα γυρίσματα της ταινίας *Οι αδερφοί Γκριμ*

λων Μεγάλων Παραμυθάδων, μπορούμε να μιλάμε περί ενός επικείμενου κινηματογραφημένου θαύματος—και όχι περί...δονκιχωτισμού! Μάλιστα ο ίδιος ο Γκίλιαμ δήλωσε πως πρώτη φορά για την ακριβή αναπαράσταση του ονειρικού κόσμου, χρησιμοποίησε τόσα πολλά οπτικά εφέ. Η δήλωση αυτή αποκτά μεγαλύτερη αξία για τον ανυποψίαστο θεατή, αν σκεφτεί και το ότι ο Γκίλιαμ ζωγραφίζει ο ίδιος τα storyboards του και η τελική μορφή τους θα έκανε ακόμα και το Σαλβαντόρ Νταλί να κιτρινίσει από ζήλια. Παρεπιμπτόντως, πρωταγωνιστούν οι Ματ Ντέιμον και Χιθ Λέτζερ.

Το Κράτος είμαι Εγώ! Κατ'αντιστοιχία με τον Λουδοβίκο το 16ο ο Τέρι Γκίλιαμ σε συνέντευξή του δήλωσε: «Μόνο εγώ είμαι πλέον οι Μόντι Πάιθονς. Οι υπόλοιποι πέθαναν». Κι ας τριγυρνάει ο Μάικλ Πάλιν ανά την υφήλιο, κι ας ασχολείται ο Έρικ Άιντλ με τη συγγραφή νέων σεναρίων και στίχων. Ωστόσο στο Μπρόντγουεϊ θα ανέβει μια παραγωγή-προσαρμογή του *Holy Grail* που θα ονομάζεται *Spamalot* μέσα στο 2005, μιας και οι παραγωγές του Μπρόντγουεϊ εξελίσσονται σε αργούς ρυθμούς. «Αν πάει καλά», συνεχίζει ο Γκίλιαμ, «θα το φέρουμε και στην Αγγλία και θα προσπαθήσουμε να βγάλουμε λεφτά κι απ' αυτό. Αφού δε βγάλαμε λεφτά στα νιάτα μας με τα σκετς των Μόντι Πάιθονς, ας βγάλουμε στα γεράματα με τα υποπροϊόντα τους». Αλλά τι περιμένεις από ανθρώπους που μάζευαν σε σόου του BBC την τέφρα του Τσάπμαν με σκουπάκι Black & Decker. Ίσως και να βρήκαν το Νόημα της Ζωής...

No more Killers Anymore!

Η ταινία που ενδεχομένως να πρωταγωνιστήσει στα φετινά Όσκαρ φέρει τον τίτλο *Monster*—ας όψεται η δικτατορία της ομορφιάς της πρωταγωνίστριας— και όχι δεν έχει σημασία το όνομά της, μιας και κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να το μάθει όταν ήταν ακόμη Martini Girl. Η ταινία βασίζεται στην πραγματική ιστορία της Αϊλίν Γουόρνος, μιας serial killer από τη Φλόριντα που σκότωσε επτά άντρες στις αρχές της δεκαετίας του '90, καταδικάστηκε σε θανατική ποινή το 1992 και εκτελέστηκε το 2002. Στην ιλουστρασιόν εξευγενισμένη χολιγουντιανή ματιά αντιπαράθεται η ματιά του ντοκιμαντερίστα που παρακολουθεί τις τελευταίες μέρες της Γουόρνος. Ο Νικ Μπρούμφιλντ, γνωστός για την ικανή αποτύπωση της underground κουλτούρας αλλά και της πραγματικής ζωής του περιθωρίου, παραδίδει μια (ενοχλητικά ειλικρινή) ταινία τεκμηρίωσης με τίτλο: *Αϊλίν: Η Ζωή κι ο Θάνατος μιας Σίριαλ Κίλερ*.

Τάδε έφη. «Αν αυτό είναι η δημοκρατική κοινωνία μας και η, κακώς εννοούμενη, πολιτισμένη, πρέπει να μας προβληματίζουν μερικά τέτοια φαινόμενα. Και πρέπει να μας προβληματίζουν τα παραδείγματα και οι εικόνες που δίνουμε. Είτε αυτά ονομάζονται Σαντάμ Χουσεϊν, είτε Αϊλίν Γουόρνος». Τάδε έφη Μπρούμφιλντ.

«Μες στις συμφορές μας έχουμε δικές μας Χίλιες και Μια Νύχτες Σινεμά...»

Αν ήμουν
κάποια σπουδαία
κινηματογραφίστρια
θα ήξερα τα πάντα
γύρω από τις κάμερες,
τους φακούς, τις γωνίες
λήψης. Όμως δεν είμαι
παρά μια ταπεινή
γραφίδα, κι έτσι ξέρω
να χρησιμοποιώ μόνο
έναν ταπεινό ευρυγώνιο:
Για να τσακώνει στις
γωνίες τις κρυμμένες
επουσιώδεις λεπτομέρειες
για το χώρο της έβδομης
τέχνης. Κι ας
μου παραμορφώνει
πότε πότε την εικόνα...
στο πρώτο πλάνο.

Επιμέλεια: Γκέλυ Μαδεμλή (gkelly_mademli@yahoo.com)

cine news

Θέματα που συγκινούν ή προκαλούν, όπως και να 'χει όμως θέματα που καταρχήν αφορούν τον κόσμο. Μήπως είναι αυτή η λύση τελικά; Ένα πρώτο βήμα που θα δώσει και καλύτερες ταινίες στο μέλλον; Προς το παρόν πάντως ο Φεβρουάριος αναμένεται να είναι ο πιο ενδιαφέρον μήνας για την ελληνική παραγωγή με πολυαναμενόμενες ταινίες και δυνατά ονόματα.

Κόπιες που χάθηκαν στη μεταφορά, δημιουργία ολόκληρων οικισμών που στη συνέχεια βυθίστηκαν ή κάπκαν, γυρίσματα για χρόνια... Μόνο κάποιες από τις ιστορίες που συνοδεύουν την πιο ακριβή ταινία στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου, το *Λιβάδι που δακρύζει* τη νέα ταινία του Θόδωρου Αγγελόπουλου που επιτέλους ολοκληρώθηκε και θα προβληθεί στο διαγωνιστικό τμήμα του φεστιβάλ του Βερολίνου και ταυτόχρονα στις ελληνικές αίθουσες στις 12 Φεβρουαρίου. Αν σε αυτό προσθέσει κανείς ότι πρόκειται μόνο για το πρώτο μέρος της επικείμενης τριλογίας, μπορεί κανείς εύκολα να πάρει μια ιδέα για το τι θα ακολουθήσει και για πόσα χρόνια ακόμα θα μας απασχολεί το επικό αυτό σχέδιο της ανασύστασης της ιστορίας του 20ού αιώνα μέσα από την ερωτική ιστορία ενός ζευγαριού.

Την ίδια ημερομηνία όμως κάνει την έξοδό της και μια άλλη ταινία σε τελείως διαφορετικό κλίμα. Στα κωμικά-σατιρικά-ηθογραφικά μονοπάτια του Λάκη Λαζόπουλου κινείται ο P 20, ο ήρωας της ομότιτλης νέας ταινίας του. Ο P 20 είναι το κωδικό όνομα ενός κρεοπώλη που θα βοηθήσει το Φώτη, έναν καταπιεσμένο άντρα που ζει με τη γυναίκα του και τους γονείς του, να ξεπεράσει τα σεξουαλικά του προβλήματα. Σε σκηνοθεσία του ίδιου του Λαζόπουλου μαζί με τον Παναγιώτη Κράβα, η ταινία θα προσπαθήσει να συναγωνιστεί το *Λιβάδι* κι ελπίζουμε πως η ταυτόχρονη έξοδος θα κινητοποιήσει τους θεατές με τον ίδιο τρόπο που το φθινόπωρο το κοινό τίμησε την *Πολίτικη κουζίνα* και τους *Γενναίους της Σαμοδράκης* που βγήκαν την ίδια ημερομηνία.

Na mu' agapas

Η πρώτη όμως ελληνική ταινία που θα δούμε στο Φεβρουάριο θα είναι το *Na mu' agapas* του Ανδρέα Θωμόπουλου. 25 χρόνια μετά τον *Ασυμβίβαστο* ο σκηνοθέτης έφτιαξε μια ταινία φόρο τιμής στον προσωπικό του φίλο Παύλο Σιδηρόπουλο χρησιμοποιώντας ένα σενάριο σχεδόν αυτοβιογραφικό. «Μια ασήμαντη αφορμή και κατευθείαν βουτιά στο παρελθόν. Ένα ευχαριστώ σε έναν παλιό φίλο που έφυγε νωρίς, τον Παύλο. Ένα νοσταλγικό κοίταγμα πίσω, στην περιοχή μιας νιότης που δεν λείπει να βασιλεύει. Κι ας πλησιά-

ζω τα εξήντα.» Λόγια του σκηνοθέτη που περιγράφουν με αφοπλιστική αμεσότητα τα συναισθήματα της ταινίας...

Καιρός για Hardcore καταστάσεις... Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Ντένη Ηλιάδη υπόσχεται να είναι όλα όσα προΐδεάζει ο τίτλος της, μόνο όμως σε επίπεδο συναισθημάτων. Δύο κοπέλες μπλέκονται στα δίκτυα της σεξουαλικής εκμετάλλευσης και η μεταξύ τους σχέση θα τις βοηθήσει να κρατηθούν. Νεανική, προκλητική σε θεματολογία, σπριντική, η ταινία αυτή αναμένεται να συζητηθεί και αν μη τι άλλο να αποτελέσει μια διαφορετική πρόταση. Και σίγουρα σημειώστε τα ονόματα των ηθοποιών που πρωταγωνιστούν. Πρόσωπα νέα, ταλαντούχα που σίγουρα θα μας απασχολήσουν πολύ στο (άμεσο) μέλλον.

Οι νέοι βρίσκονται στο επίκεντρο και στην ταινία της Ισαβέλας Μαυράκη *Μην περνάς, ανάβει κόκκινο*. Ένα λύκειο κατά τη διάρκεια των πανελληνίων εξετάσεων, ένας θάνατος στις τουαλέτες του σχολείου πιθανόν από ναρκωτικά, μια κατάληψη από τους μαθητές που ξεσπκώνονται. Μια ταινία που εστιάζει στον κόσμο των εφήβων και των προβλημάτων τους και μετά την πρεμιέρα της στο φεστιβάλ Θεσσαλονίκης θα παιχτεί στις αίθουσες στο τέλος του μήνα.

Την ίδια περίοδο θα προβληθεί και το *Όλο το βάρος του κόσμου* του Θάνου Αναστόπουλου, ταινία που μετά το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης συμμετείχε ήδη και στο φεστιβάλ του Ρότερνταμ.

Δύσκολοι αποχαιρετισμοί: ο μπαμπάς μου

www.hardgoodbyes.com Η διπλανή διεύθυνση είναι ο επίσημος δικτυακός τόπος της ταινίας της Πέννυς Παναγιωτοπούλου στην Αμερική, που τώρα προβάλλεται σε επιλεγμένες πόλεις, κάτι που ελάχιστες ελληνικές ταινίες έχουν πετύχει. Η διεύθυνση περιέχει σημαντικό υλικό και για τους θεατές και για δημοσιογράφους, ακόμα και το trailer της ταινίας, και είναι πράγματι συγκινητικό να βλέπει κανείς στο τέλος του: From Greece, *Hard goodbyes: My father, Coming soon!*

Και για να παραμείνουμε στις διεθνείς εξελίξεις ή αλλιώς στις περιπέτειες των ελληνικών ταινιών, αξίζει να αναφερθεί ότι η Εβδομάδα Κριτικής, ένα από τα τμήματα του φεστιβάλ των Κανών, ενδιαφέρθηκε για την ταινία του Αλέξανδρου Κολλάτου *Ο Χάρος βγήκε παγανιά*, ζητώντας να τους σταλεί μια κόπια. Ασχέτως αν υπάρξει συνέχεια ή όχι στο θέμα, το γεγονός αυτό και μόνο είναι αξιοσημείωτο. 🍷

Ο χάρος βγήκε παγανιά

η μαρκετινγκ

Επιμέλεια: Βαγγέλης Ρηγάς (vangelisr@mycosmos.gr)

Τη φετινή χρονιά

ο κόσμος μετά από καιρό, όχι μόνο παρακολουθεί τις ελληνικές ταινίες στις αίθουσες αλλά αρχίζει και να μιλάει γι' αυτές. Και δεν είναι μόνο ότι ενδιαφέρεται για τους σκηνοθέτες ή τους ηθοποιούς, αλλά μιλά και για τις ίδιες τις ταινίες.

storyboard

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας
dimitris01@mail.gr

Η pop art του Seijun Suzuki

"Δεν είναι το κινηματογραφικό είδος που μ' ενδιαφέρει, αλλά το πρόσωπο του γακζα ή του δολοφόνου. Περιπλανιούνται μεταξύ ζωής και θανάτου. Σαν πρόσωπα είναι πιο ενδιαφέροντα από τους φυσιολογικούς ανθρώπους. Ζουν πολύ κοντά στον θάνατο. Έτσι μπορούμε να περιγράψουμε πως πεθαίνουν, σε ποιο χώρο πεθαίνουν και πότε πεθαίνουν. Σου δίνουν τη δυνατότητα αυτά τα πρόσωπα να ασχοληθείς με ένα ευρύ φάσμα καταστάσεων, κάτι που δεν μπορείς να κάνεις όταν απεικονίζεις φυσιολογικούς ανθρώπους".

Ο **Seijun Suzuki** (Τόκιο, 1923) εργάστηκε μέσα στο στενό πλαίσιο των ιαπωνικών στούντιο. Ταινίες γακζα και μαλακά πορνό (pinku eiga) ήταν η εξειδίκευσή του. 40 ταινίες σε 15

χρόνια. Στην δεκαετία του 60 απομακρύνεται από τα κλισέ των κινηματογραφικών ειδών. *Tokyo Drifter* (1966) και *Branded to Kill* (1967) δηλώνουν μια νέα αρχή. Pop art, επιρροές από nouvelle vague, σκοτεινή ατμόσφαιρα: Οι ανατροπές που έφερε δεν ήταν ευπρόσδεκτες από τους παραγωγούς (χαρκτηρίστηκαν ως "ακατανόητες ταινίες") και υποχρεώθηκε σε δεκαετή αργία.

Το 1981 βραβεύεται στο Βερολίνο για το *Zigeunerweisen*. Το *Pistol Opera* (2001) βραβεύεται στην Βενετία. "Πιστεύω ότι μια ταινία είναι κάτι χειροποίητο και γι' αυτό δεν μ' αρέσει ιδιαίτερα η νέα τεχνολογία. Αν δημιουργήσεις ένα χρώμα στο πλατό θα δείχνει ωραία, όμως αν το προσθέσεις αργότερα στον υπολογιστή θα μοιάζει ψεύτικο. (...) Γενικά μια ταινία αποτελείται από ισχυρές εντυπώσεις-σοκ που προκαλεί στον θεατή. Όλα αυτά τα ονομάζω τρικ", το σκηνοθετικό του credo.

Data: *Gate of Flesh*, DVD περιοχής 2 (αγγλικό υπότιτλο), *Tales of Sorrow and Sadness*, DVD περιοχής 3 (αγγλικό υπότιτλο), *Tokyo Drifter*, DVD περιοχής 1 (αγγλικό υπότιτλο), *Branded to Kill*, DVD περιοχής 1 (αγγλικό υπότιτλο)
<http://www.sensesofcinema.com>

JAPS ARE BACK

Naomi Kawase (Nara, 1969). Μια από τις ελάχιστες γυναίκες παρουσίες στο ιαπωνικό σινεμά. Σπούδασε φωτογραφία στη Osaka. Ξεκίνησε με ερασιτεχνικές ταινίες των 8mm. Παιδί χωρισμένων γονιών έθεσε συχνά στο κέντρο των ντοκιμαντέρ πρόσωπα της οικογένειάς της: την γιαγιά της που την μεγάλωσε και τους απόμακρους πλέον γονείς της. Βραβεύτηκε με την Camera d'Or των Κανών για την ταινία *Moe no suzaku* (1997): αφηγείται τις αναστατώσεις που φέρνει μια νέα σιδηροδρομική γραμμή σ' ένα απομακρυσμένο νησί. Η πρόσφατη με τίτλο *Shara* προβλήθηκε στο Δεκαπενθέμερο των Σκηνοθετών στις Κάνες (2003): ο πόνος, η θλίψη, η δυσκολία του αποχωρισμού, οι αποχαιρετισμοί, το πένθος. Οι αργοί αφηγηματικοί ρυθμοί δημιουργούν μια ατμόσφαιρα θλίψης και στοχασμού. "Υπάρχει μια διαδεδομένη άποψη στην Ιαπωνία ότι ο πολιτισμός μας δεν είναι τόσο σημαντικός όσο ο δυτικός. Κάτι που είναι θλιβερό", σχολιάζει.

Data: <http://www.midnighteye.com>

Takashi Shimizu (Maebashi, 1972). Βοηθός του Kiyoshi Kurosawa. Ασχολήθηκε κυρίως με βίντεο ταινίες μέχρι που σκηνοθέτησε το *Tomie: Re-birth* (2001) βασισμένο στο manga *Ito Junji*. "Το να κάνεις τους θεατές να φοβηθούν ή να γελάσουν είναι σχεδόν το ίδιο: Τα πάντα έχουν σχέση με το να ελέγχεις τα συναισθήματα" είναι η φιλοσοφία του. Σκηνοθέτης της ταινίας τρόμου *Ju-On*. "Είναι μια από τις πιο τρομακτικές ταινίες που είδα ποτέ", δηλώνει ο Sam Raimi. "Μια υπερφυσική εκδοχή της *La Ronde* του Max Ophuls" αναφέρει μια κριτική. Επιτυχία που συνεχίζει την παράδοση του *Ringu*. Προετοιμάζεται το χολιγουντιανό remake. "Νομίζω ότι οι ταινίες μου είναι πολύ αμερικάνικες στο ύφος. Είμαι παιδί του σπλάτερ της δεκαετίας του 80. Τώρα ίσως βρίσκομαι ανάμεσα στο αμερικάνικο και ιαπωνικό ύφος (μια ιστορία φαντασμάτων όπως του Kiyoshi Kurosawa ή του Ringu)", δηλώνει.

Data: <http://www.cine-tre.com/ju-on/>

Ryuichi Hiroki (Kohriyama, 1954). Έχει μια μακρά θητεία στον χώρο του πορνό (πάνω από 30 ταινίες). Η ταινία *Vibrator* θεωρήθηκε ως η πιο ενδιαφέρουσα για το 2003 από την Ιαπωνία. "Φοβάμαι, όμως θέλω να σε ακουμπήσω", ακούγεται στους διάλογους. Μια απρόοπτη συνάντηση ενός φορτηγατζή με μια συγγραφέα. Ένα ψυχολογικό δράμα που μετατρέπεται σε ταινία δρόμου. Το εσωτερικό πορτραίτο μιας σύγχρονης γυναίκας. Το σεξ και οι αγωνίες της ύπαρξης. Η χρήση της ψηφιακής κάμερας δημιουργεί την επιδιωκόμενη αίσθηση εγγύτητας. "Χρησιμοποιώντας στοιχεία από το στυλ 'two man show' (όπου η καμπίνα του φορτηγού λειτουργεί ως σκηνή) προσπάθησα να δημιουργήσω μια ατμόσφαιρα οικειότητας ανάμεσα σ' ένα άνδρα και μια γυναίκα", δηλώνει. "Μουσική πάνω από συζητήσεις. Διάλογος που μοιάζει με στίχους ενός τραγουδιού. Υπότιτλοι σαν μιας βουβής ταινίας: το τελικό αποτέλεσμα δίνει την αίσθηση ενός χαλαρού ρυθμού", συνιστούν το πηχτικό background.

Data: <http://vibrator-cinema.com>

Tomoyuki Furumaya (Nagano, 1968). "Το να δημιουργώ δυνατούς πρωταγωνιστές δεν είναι κάτι που το κάνω συνειδητά. Ωστόσο ίσως αποτελεί ανταπόκριση του δικού μου χαρακτήρα που είναι το ακριβώς αντίθετο. Είμαι μάλλον αδύναμος και παθητικός, παίρνω την ζωή όπως έρχεται και δεν καταβάλλω προσπάθεια για να πάρω κάποιες αποφάσεις", έτσι σχολιάζει την βραβευμένη στο Ρότερνταμ, ταινία του *Bad Company* (2001). Βαθύτατα επηρεασμένη από το σινεμά του Stanley Kubrick (*Full Metal Jacket*, *A Clockwork Orange*) διαδραματίζεται στον χώρο ενός λυκείου. Ανυπότακτοι και ανήσυχοι μαθητές, συγκρούσεις με τους καθηγητές, η αντίθεση και άτακτη νεολαία της σημερινής Ιαπωνίας. Αυτοβιογραφική σ' ένα μεγάλο βαθμό: "Νομίζω ότι ο καθένας σε κάποια φάση της ζωής του πιάνει πάτο. Τα χρόνια που πέρασα στο λύκειο ήταν τα σκληρότερα της ζωής μου. Ακόμα και αν είχα μια μηχανή του χρόνου ποτέ δεν θα ήθελα να επιστρέψω σ' αυτή την περίοδο. Αυτά που δείχνω στην ταινία είναι αυτά που έζησα".

Data: <http://www.asianfilms.org/japan>

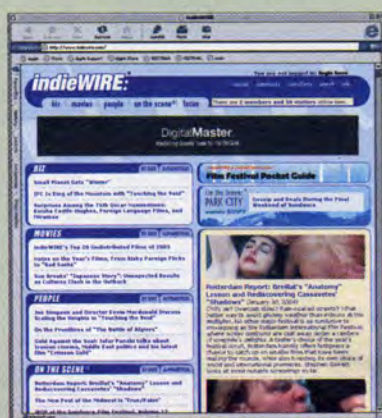

www.INDIEWIRE.com

Η άλλη πλευρά του αμερικάνικου σινεμά

Σε αντίθεση με το site του προηγούμενου μήνα (Internet Movie Database), το www.indiewire.com είναι αφιερωμένο αποκλειστικά στο ανεξάρτητο σινεμά. Και όταν λέμε ανεξάρτητο, εννοούμε το σύνολο των ταινιών νέων (και παλιών) δημιουργών που δεν «ανήκουν» σε κάποια μεγάλη εταιρεία παραγωγής.

Η αρχική σελίδα είναι καθαρή και δηλώνει άμεσα τις ενότητες του site: biz, για θέματα που έχουν σχέση με το εμπορικό μέρος του σινεμά, movies για την παρουσίαση ταινιών, people με τους ανθρώπους που αυτόν τον καιρό δημιουργούν ή βρίσκονται στη δημοσιότητα, on the scene, με ρεπορτάζ από κινηματογραφικά φεστιβάλ (της Αμερικής), και focus, που παρουσιάζει κινηματογραφικές ειδήσεις από τα υπόλοιπα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Μια καινοτομία του site είναι πως τα άρθρα σε όλες αυτές τις κατηγορίες δεν γράφονται μόνο από το προσωπικό

και τους συνεργάτες του site. Ο καθένας έχει το δικαίωμα να στείλει ένα άρθρο, ένα νέο, μια πληροφορία, φτάνει πρώτα να γίνει μέλος του site (δωρεάν).

Για τα μέλη του site υπάρχει το section «community», ένα ανοιχτό φόρουμ συζήτησης επί παντός επιστητού. Επίσης, τα μέλη έχουν δικαίωμα να βάλουν αγγελίες (αγοραπωλησίας κινηματογραφικού υλικού, εκδήλωσης ενδιαφέροντος για συμμετοχή σε φεστιβάλ, πληροφορίες για κινηματογραφικές υποτροφίες),

όπως επίσης και να «διαδέσουν» το ταλέντο τους στην κινηματογραφική αγορά. Τα μέλη ενημερώνονται για τις τελευταίες ειδήσεις από ένα newsletter, το οποίο είναι ημερήσιο (indieWIRE:Daily για τους επαγγελματίες κινηματογραφιστές), εβδομαδιαίο (indieWIRE:Weekly με τα νέα της εβδομάδας) ή έκτακτο (indieWIRE:Alerts, μόνο με τις έκτακτες ειδήσεις από το χώρο του ανεξάρτητου σινεμά).

Μια ειδική ενότητα του site (special) είναι αφιερωμένη σε οκτώ κατηγορίες: Awards Watch, με πληροφορίες για τα κινηματογραφικά βραβεία (Όσκαρς και μη), indieWIRE:BOT, με στατιστικά στοιχεία για την εμπορική κίνηση των ταινιών (μόνο για την Αμερική), buzz, με τα highlights της εβδομάδας, documentary για τον κόσμο του ντοκιμαντέρ, Queer Cinema αποκλειστικά για ομοφυλοφιλικές ταινίες, indieWire Weekly με κριτικές για ταινίες, παραγωγές DVD και κινηματογραφικό ημερολόγιο, World Cinema για τον παγκόσμιο κινηματογράφο και indieWIRE: Monthly, το επίσημο μηνιαίο περιοδικό του indieWIRE.

Αξίζει να επισκεφθεί κάποιος το www.indiewire.com. Είναι ένα site καλά δομημένο, με πολλές πληροφορίες και εύκολο στην περιήγηση. Το βασικότερό του σ' αυτό όμως, είναι ότι μας δείχνει πως αν από τον «γνωστό» αμερικάνικο κινηματογράφο αφαιρέσουμε τα μεγάλα ονόματα, τα γκλαμουράτα βραβεία, τους μεγάλους προϋπολογισμούς, μένει κάτι μεγάλο. Και σημαντικό. 🍷

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπλώσης

webocinema

Μια ελεγεία πάνω στην ανθρώπινη μοίρα

Το λιβάδι που δακρύζει είναι η δωδέκατη κατά σειρά μεγάλου μήκους ταινία του «σκηνοθέτη της Ιστορίας», όπως εύστοχα έχουν χαρακτηρίσει –μετά το θρίαμβο του Θιάσου στις Κάνες το 1975– τον Θόδωρο Αγγελόπουλο.

Είναι η πρώτη ταινία μιας τριλογίας-εποποιίας, με ηρώδα μια γυναίκα που σαν παιδί, έφηβη, σύζυγος, μητέρα, μοναχική γυναίκα θα γνωρίσει την προσφυγιά, τον θάνατο, την εξορία, αλλά και τον έρωτα, το τραγικό πάθος. Το όνομά της, είναι ένα όνομα σύμβολο: Ελένη. Είναι η πρώτη φορά, μετά την Αναπαράσταση του 1970, που ο Έλληνας σκηνοθέτης επιλέγει για κεντρικό πρόσωπο της ταινίας του, ένα φτωχινό, γεμάτο υγρασία (δακρυσμένο), πρόσωπο μιας γυναίκας. Η ταινία του θα προβληθεί στις 12 Φεβρουαρίου στο Διεθνές Διαγωνιστικό Τμήμα του Φεστιβάλ του Βερολίνου και ταυτόχρονα στις ελληνικές αίθουσες. Η ημερομηνία –συμβολική– επιλέχθηκε από τον διεθνή σκηνοθέτη μας για να σηματοδοτήσει την έξοδο της δωδέκατης ταινίας του στο ελληνικό και διεθνές κοινό. Την ημέρα της πρεμιέρας θα υπάρξει μάλιστα απευθείας σύνδεση, μέσω δορυφόρου, με τον Θόδωρο Αγγελόπουλο στο Βερολίνο. Έτσι το κοινό της πρεμιέρας στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη θα παρακολουθήσει

σε απευθείας μετάδοση τον χαιρετισμό του σκηνοθέτη από το Βερολίνο. Να υπενθυμίσουμε ότι στο Φεστιβάλ του Βερολίνου ο Θόδωρος Αγγελόπουλος πρωτοεμφανίστηκε στο Φόρουμ των Σκηνοθετών, με την Αναπαράσταση το 1971. Η ταινία είχε βγει παράνομα από την Ελλάδα, κρυμμένη μέσα στις βαλίτσες του Θόδωρου Αγγελόπουλου και του παραγωγού της.

Το λιβάδι που δακρύζει γυρίστηκε εξ ολοκλήρου στην Ελλάδα, στη λίμνη της Κερκίνης, όπου στήθηκε ένα ολόκληρο χωριό, και στη Θεσσαλονίκη, όπου χτίστηκε ένας προσφυγικός συνοικισμός. Η ταινία έχει προϋπολογισμό 5,6 εκατομμύρια ευρώ. Χρονολογικά εξελίσσεται μεταξύ του 1919 και του 1949 παρακολουθώντας τη μοίρα των προσφύγων, όπως αυτή καταγράφεται στη ζωή των ανθρώπων που «βίωσαν σαν ήρωες αρχαίας τραγωδίας, τα οδυνηρά γεγονότα του ελληνισμού και της ιστορίας του 20ου αιώνα».

Η ταινία θα προβληθεί στα Αγγλικά με τον τίτλο *Δακρυσμένο Λιβάδι*, στη Γαλλία και στη Γερμανία με τον τίτλο *Τριλογία:Ελένη* και στην Ιταλία με τον τίτλο *Οι πηγές του ποταμού*. Στη Γαλλία θα βγει στις 17 Μαρτίου στις αίθουσες, με σαράντα κόπιες αρχικά και εκατό στη συνέχεια.

Το λιβάδι που δακρύζει

Σκηνοθεσία: Θόδωρος Αγγελόπουλος,
Σενάριο: Θ. Αγγελόπουλος σε συνεργασία με τους: Tonino Guerra, Πέτρο Μάρκαρη, Giorgio Silvagni. **Φωτογραφία:** Ανδρέας Σινάνος.
Μουσική: Ελένη Καραϊνδρου. **Σκηνικά:** Γιώργος Πάτσας, Κώστας Δημητριάδης.
Κοστούμια: Ιουλία Σταυρίδου. **Μοντάζ:** Γιώργος Τριανταφύλλου. **Ήχος:** Μαρίνος Αθανασόπουλος. **Ηθοποιοί:** Αλεξάνδρα Αϊδίνη, Νίκος Πουρσανίδης, Γιώργος Αρμένης, Βασίλης Κολοβός, Εύα Κотаμανίδου, Τούλα Σταθοπούλου, Μιχάλης Γιαννάτος, Θάλεια Αργυρίου, Γρηγόρης Ευαγγελάτος.

Πρώτο μέρος μιας τριλογίας που έχει σχεδιάσει ο σκηνοθέτης, *Το λιβάδι που δακρύζει* κατέχει μια ιδιαίτερη θέση στην φιλμογραφία του σκη-

νοθέτη αφού σ' αυτήν κεντρικό πρόσωπο είναι μια γυναίκα. Το πρόσωπο της, "σαν ένα λιβάδι υγρό, με τις σταγόνες να κυλούν σαν δάκρυα πάνω στη γη. Σαν το λιβάδι που δακρύζει...". 33 χρόνια μετά την *Αναπαράσταση*, μια γυναίκα "διεκδικείται και διεκδικεί το απόλυτο της αγάπης". Η αφετηρία της αφήγησης είναι το 1919 και η Οδησός: η είσοδος του Κόκκινου Στρατού στη πόλη θα ανατρέψει ισορροπίες αιώνων. Η πλούσια και ευημερούσα ελληνική κοινότητα της πόλης θα οδηγηθεί σε μια ιδιότυπη εξορία: θα εγκαταλείψουν τα σπίτια τους για να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, τη Ελλάδα. Μέσα στις αναταραχές των καιρών δύο παιδιά θα συναντηθούν και θα ενώσουν τις μοίρες τους: ο Αλέξης και η Ελένη. Η προσφυγιά δεν είναι το κατάλληλο καταφύγιο για τον έρωτά τους και ο χωρισμός θα σφραγίσει ανεξίτηλα τις διαδρομές τους στην ζωή. Ο Αλέξης θα φύγει μετανάστης στην Αμερι-

κή και θα καθεί στις μάχες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ενώ η Ελένη θα βιώσει την ελληνική τραγωδία του 20ου αιώνα: εμφύλιος και εντέλει εξορία. Η μοίρα της είναι η μοίρα μιας Ελλάδας που σπαράσσεται και αιμορραγεί... Όλη η φιλμογραφία του Θόδωρου Αγγελόπουλου οργανώνεται γύρω από την σχέση ατόμου –Ιστορίας. Περιγράφουν οι ταινίες του αυτόν τον διαρκή διάλογο ανάμεσα σ' ένα πρόσωπο που αγωνίζεται να υπάρξει και ένα ιστορικό γίγνεσθαι συντριπτικό, που εντέλει καθορίζει και σφραγίζει την ανθρώπινη ύπαρξη. Τα πρόσωπα, δέσμια της Ιστορίας εκφράζουν –υπό το βάρος μιας πραγματικότητας που τα υπερβαίνει– αγωνίες και πόθους, πόνους και θλίψεις: είναι η συνείδηση του ανθρώπου καθώς αντικρίζει την αέναη ροή του χρόνου της Ιστορίας. Η κατάληξη συχνά αυτού του διαλόγου είναι η εσωτερική εξορία, η προσφυγιά, ο εκτοπισμός. Το δράμα του ανθρώπου του 20ου αιώνα είναι η διαρκής και αέναη αναζήτηση ενός οίκου, της πατρίδας. Θέτοντας σ' αυτήν την ταινία στο κέντρο της δραματικής πλοκής ένα γυναικείο πρόσωπο, την Ελένη, ο σκηνοθέτης παράλληλα επαναφέρει στο προσκήνιο αρχέτυπα μύθων που χάνονται μέσα στον χρόνο. Τα σχήματα, τα πρόσωπα και οι δραματικές συγκρούσεις της αρχαίας τραγωδίας πλέκονται γύρω από τις σύγχρονες διαδρομές της ιστορίας, τις περιπέτειες της ανθρωπίνης ύπαρξης και το ύφος μιας ελεγείας. Ο 20ος αιώνας που ξεκίνησε με την Οκτωβριανή επανάσταση και ολοκληρώθηκε με την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους στην Νέα Υόρκη την 11η Σεπτεμβρίου 2001, θα ορίσει την μοίρα αυτής της γυναίκας. Αυτόν τον ταραχώδη, βίαιο και βαθύτατο ιστορικό 20ο αιώνα παρακολουθεί η τριλογία του σκηνοθέτη, μέσα από τα υγρά ματιά μιας γυναίκας: η ζωή και η ύπαρξή της διαποτίζεται από αυτόν.

Δημήτρης Μπάμπας

Τρεις ταινίες, μια τριλογία. Ένας ποιητικός απολογισμός του αιώνα που έφυγε και μια οραματική σχέση με τον αιώνα που διανύουμε μέσα από έναν έρωτα που προκαλεί το χρόνο.

Μια ιστορία που αρχίζει το 1919 στην Οδησό με την είσοδο του Κόκκινου Στρατού στην πόλη και τελειώνει σήμερα στη Νέα Υόρκη. Εξορίες, χωρισμοί, περιπλανήσεις, η πτώση των ιδεολογιών και η συνεχής δοκιμασία της Ιστορίας.

Οι τίτλοι των τριών ταινιών θα μπορούσαν να είναι: *Το βασίλειο και η εξορία*, *Το τέλος της Ουτοπίας* και *Η αιώνια Επιστροφή*. Ίσως. Προτίμησα τρεις πιο γήινους: *Το λιβάδι που δακρύζει*, *Το τρίτο φτερό*, *Επιστροφή*.

Το λιβάδι που δακρύζει, η πρώτη από τις τρεις ταινίες, δεν είναι παρά η ρίζα του μύθου.

Θ' αναγνωρίσει κανείς σημάδια από τον Οιδίποδα Τύραννο, τους Επτά επί Θήβας και την Αντιγόνη, στην πορεία ενός έρωτα και στη μοίρα μιας γυναίκας. Είναι η πρώτη φορά μετά την *Αναπαράσταση* του 1970, που κεντρικό πρόσωπο της ταινίας μου είναι μια γυναίκα. Παιδί που γνωρίζει την εξορία και το θάνατο, ερωτευμένη έφηβη, μητέρα, μοναχική γυναίκα. Από την αθωότητα στο τραγικό πάθος.

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά πριν, μια ελεγεία πάνω στην ανθρώπινη μοίρα.

Η Ελένη του μύθου, η Ελένη όλων των μύθων διεκδικείται και διεκδικεί το απόλυτο της αγάπης.

Το τελευταίο γράμμα του νεκρού άντρα της από τη μάχη της Οκινάουα στο νότιο Ειρηνικό το 1945, τελειώνει μ' ένα όνειρο:

«...έσκυψες και άπλωσες το χέρι σου στο υγρό χόρτο.
Όταν το σήκωσες, λίγες σταγόνες κύλησαν κι έσταξαν
Σα δάκρυα πάνω στη γη...».

Παγκόσμια πρεμιέρα της ταινίας

**Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου 2004, ώρα 19:30
στο ΟΛΥΜΠΙΟΝ RENAULT**

Σε ζωντανή ταυτόχρονη σύνδεση με το Βερολίνο και την αίθουσα Berlin Filmpalast, θα προβληθεί η ταινία του έλληνα σκηνοθέτη, η οποία συμμετέχει στο Διαγωνιστικό Τμήμα, λίγο πριν από την εκπονή του Φεστιβάλ.

Πρόγραμμα εκδήλωσης

19.30-20.15: Προβολή ντοκιμαντέρ με σκηνές από τα γυρίσματα της ταινίας (making of), συνεντεύξεις του Θόδωρου Αγγελόπουλου και άλλων συντελεστών της ταινίας)

20.15-20.30: Έναρξη εκδήλωσης. Παρουσίαση του σκηνοθέτη κατά την προβολή της ταινίας στο Βερολίνο

20.30: Προβολή της ταινίας στο Ολύμπιον

Η εκδήλωση είναι μια προσφορά του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στα Μέλη του Φεστιβάλ, τα οποία μπορούν να παρακολουθήσουν την ταινία με την επίδειξη της Cinekartaf.

Θα τηρηθεί αυστηρή σειρά προτεραιότητας.

avantpremiere

Γαμήλια νάρκη

Γαμήλια νάρκη

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Δημήτρης Ινδάρης.
Φωτογραφία: Δημήτρης Κατσαϊπής.
Ηθοποιοί: Φάνης Μουρατίδης, Ναταλία Στυλιανού, Αλέξανδρος Λογοθέτης, Άννα Δημήτριάδης. **Διάρκεια:** 80'

Τρεις μεγαλοαστοί μεσήλικες: Ο Θωμάς, η Λίλυ και ο Κώστας. Ο Θωμάς και η Λίλυ είναι παντρεμένοι, ενώ ο Κώστας είναι ο καλύτερος φίλος και συνεργάτης του Θωμά. Μάλιστα, ο Κώστας, παλιός εραστής της Λίλως, είναι ο άνθρωπος που ευθύνεται για τη γνωριμία τους. Ο Θωμάς και η Λίλυ βρίσκονται στον 7ο χρόνο του γάμου τους και τα πράγματα είναι δύσκολα γι' αυτούς: ο γάμος τους βρίσκεται σε κρίση και η αγάπη τους δείχνει να έχει εξαφανιστεί ανεπιστρεπτή. Παράλληλα, ο Κώστας αρχίζει να διατηρεί και πάλι σχέσεις με τη Λίλυ. Όταν ο αγχώδης, κλειστός και ανασφαλής Θωμάς δείχνει να υποχωρεί υπό το βάρος των προβλημάτων, ο κυνικός Κώστας του κάνει ένα «δώρο»: του στέλνει μια 23χρονη ρωσίδα πόρνη, την Ιρίνα, για να «χαλαρώσει». Στην πορεία, όμως, ο Θωμάς θα γνωριστεί με την νεαρή ιερόδουλο και θα αποφασίσει να τη σώσει από το πεζοδρόμιο. Της προσφέρει δουλειά ως γκουβερνάντα του μικρού αγοριού του και εκείνη εγκαθίσταται σπίτι του. Η έλευσή της στην οικογένεια θα αναστατώσει την ήδη ασθμαίνουσα σχέση του Θωμά και της Λίλως. Η Ιρίνα θα γίνει ο εξωτερικός παράγοντας που θα απορροφήσει την εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στα τρία πρόσωπα του δράματος και θα αποκαλύψει τα μυστικά και ψέματα που βαρύνουν τη ζωή τους. Δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του Δημήτρη Ινδάρη μετά τον βραβευμένο *Τσαλαπετεινό του Wyoming* (1995), είναι μια σπουδή χαρακτήρων με θέμα το σύγχρονο γάμο. Η ταινία είναι μια καλοστημένη «ακτινογραφία» ενός μοντέρνου παντρεμένου ζευγαριού. Ωστόσο, καθ' όλη τη διάρκειά της και ειδικά στο φινάλε διακρίνεται μια υπολανθάνουσα σκωπτική διάθεση, μια σχεδόν ειρωνική ματιά του σκηνοθέτη πάνω στις μοναχικές ζωές των ηρώων του. Η ταινία πήρε Βραβείο Σεναρίου στο Διεθνές Διαγωνιστικό του 44ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και Βραβείο 2ου Ανδρικού Ρόλου (Αλέξανδρος Λογοθέτης) στα Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία Ποιότητας 2003.

Γιάννης Παλαβός

Ο δρόμος προς τη Δύση

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Κυριάκος Κατζουράκης. **Φωτογραφία:** Αλέξης Γρίβας.
Μοντάζ: Κυριάκος Κατζουράκης, Δάφνη Τόλη. **Ηθοποιοί:** Κάτια Γέρου. **Διάρκεια:** 80'

Μια ιστορία σημερινή και οικεία που συγκλονίζει με την αλήθεια της. Με αφορμή το σεξουαλικό δουλεμπόριο και την εκμετάλλευση των γυναικών, ο πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης και χρόνια ασχολούμενος με τις εικαστικές τέχνες, φτιάχνει μια ταινία που δύσκολα κατατάσσεται σε κατηγορίες. Κεντρικός χαρακτήρας είναι μια γυναίκα που απεγνωσμένα ψάχνει να βρει τη χαμένη φίλη της, θύμα προφανώς δουλεμπορίου. Η αγωνία της καταγράφεται με την κάμερα και ταυτόχρονα ξετυλίγονται εικόνες μιας απόκοσμης, περιθωριακής πόλης, που όλα μοιάζουν απειλητικά, τίποτα δεν είναι φιλόξενο. Η Κάτια Γέρου ερμηνεύει τη γυναίκα αυτή στα μυθοπλαστικά κομμάτια της ταινίας και γίνεται ουσιαστικά ένα με το χαρακτήρα που υποδύεται. Μαρτυρίες ανθρώπων και πραγματικά γεγονότα μπλέκονται συνεχώς με τις δικές της αφηγήσεις, τοποθετώντας τελικά το θεατή στο κέντρο του δράματος

Γιάννης Παλαβός

Σούπα από πάπια Duck soup

Σκηνοθεσία: Λίο Μακ Κάρεϊ. **Σενάριο:** Μπερτ Κάλμαν, Χάρι Ρούμπι. **Φωτογραφία:** Χένρι Σαρπ. **Ηθοποιοί:** Γκράουτσσο, Χάρπο, Τσίκο και Ζένο Μαρκ, Μάργκαρετ Ντιμόντ, Ρακέλ Τόρες. **Διάρκεια:** 70'

Για να σώσει τη μικρή χώρα της Φριδονίας (Freedonia) από χρεωκοπία, ο κύριος Τίσντεϊλ συμφωνεί να δωρίσει 20 εκατομμύρια δολάρια με τον όρο να διοριστεί νέος πρόεδρος της χώρας ο Ρούφους Τ. Φάιρλι. Ο Φάιρλι είναι ένας κυνικός και σαρκαστικός δικτάτορας που αρνείται να κάνει πολιτική σύμφωνα με τους κανόνες. Για παράδειγμα, ελαττώνει τις ώρες δουλειάς των εργατών, μικραίνοντας το χρόνο του μεσημεριανού τους διαλείμματος. Ταυτόχρονα, ο Φάιρλι προσπαθεί να κερδίσει τον έρωτα της Δεσποινίδας Τίσντεϊλ, και το ίδιο κάνει και ο Πρέσβης Τρεντίνιο της γειτονικής χώρας, της Σιλβανίας. Καθώς οι δύο ηγέτες δεν μπορούν να λύσουν τη διαμάχη τους γύρω από την πά-

«Σήμερα ο κόσμος έχει γεμίσει με οργισμένα θηλυκά. Το μέτωπο των αρσενικών έχει σπάσει. Ο καθένας μονάχος του, προσπαθεί να τιθασέψει τον θυμό της συντρόφου του. Κάτι δεν κάνουμε καλά. Κι αυτές περιμένουν...»

Δημήτρης Ινδάρης, σκηνοθέτης

μπλουτι νεαρά κληρονόμο, κηρύσσεται πόλεμος ανάμεσα στις δυο χώρες και το σπίτι της νεαρής Τίσντεϊλ δέχεται επίθεση. Ποιος είναι αυτός που θα σώσει την κατάσταση;

Τζένη Παυλίδου

Monster

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Πάπ Τζένκινς.
Φωτογραφία: Στίβεν Μπέρνσταϊν. **Μοντάζ:** Τζέιν Κέρσον. **Ηθοποιοί:** Σαρλίζ Θερόν, Κριστίνα Ρίτσι, Μπρους Ντερν, Σκοτ Γουίλσον. **Διάρκεια:** 111'

Σε ένα πρόσωπο που γνώρισε την φρενήρη ενασχόληση των media, στην αντιφατική προσωπικότητα της πρώτης (και μοναδικής) δολοφόνου κατά συρροή των ΗΠΑ, της Αϊλίν Γουόρντ, επικεντρώνεται η αφήγηση. Στις 9 Οκτωβρίου του 2002, μετά από δεκαετή αναμονή, η Αϊλίν Γουόρντ, καταδικασμένη σε θάνατο, κάθισε στην ηλεκτρική καρέκλα. Πολλά χρόνια πριν ζούσε μια ζωή δυστυχισμένη, παλεύοντας να επιβιώσει ως πόρνη. Μια συνάντηση θα αποβεί καθοριστική για το μέλλον της: Σ' ένα μπαρ για λεσβίες της Φλόριδας θα συναντήσει την Σέλμυ Γουόλ. Η Σέλμυ βρίσκεται μακριά από το σπίτι της, διωγμένη από τους γονείς της, με την προτροπή να "θεραπευθεί από την ομοφυλοφιλία της". Οι δύο γυναίκες θα περάσουν το βράδυ μαζί. Η Αϊλίν μέσα απ' αυτή την σχέση θα γνωρίσει για πρώτη φορά στην ζωή της, την συναισθηματική οικειότητα, την αφοσίωση, την αληθινή αγάπη και τον ερωτικό πόθο. Αποφασισμένη να εγκαταλείψει την πορνεία θα έρθει αντιμέτωπη με τον πολλές φορές απωθητικό κόσμο της μισθωτής εργασίας και την απαξιοτική και απορριπτική στάση που επιφυλάσσεται γι' αυτούς που δεν έχουν τα προσόντα. Αποφασισμένη να συντηρήσει τον έρωτα της, η Αϊλίν Γουόρντ θα εντυφώσει σ' ένα ερεβώδη σύμπαν: στην αρχή ως άμυνα αλλά στην συνέχεια εκ προμελέτης θα επιδοθεί σε μια σειρά δολοφονιών (επτά ανδρών)... Κάτι παραπάνω από ένα πορτραίτο μιας διαβόητης δολοφόνου, η ταινία διαθέτει κάτι από το πνεύμα και τη χάρη της πιο ενδιαφέρουσας περιόδου του αμερικάνικου σινεμά, των δεκαετιών 60 και 70. Ταινία δρόμου, κοινωνικό σχόλιο και παθιασμένη ερωτική ιστορία, η αφήγηση σκιαγραφεί όχι τόσο ένα πρόσωπο αλλά ένα χώρο –το περιθώριο– και μια κατάσταση –τον κοινωνικό αποκλεισμό των outsiders. Η σκηνοθέτης οικοδομεί όλη την ταινία πάνω στην συντριπτική υποκριτική της γοητευτικής 27χρονης Σαρλίζ Θερόν, πρώην μοντέλου, που εδώ εμφανίζεται πλήρως και απόλυτα μεταμορφωμένη. Η απόγνωση, το ζην επικινδύνως και το εντέλει ανεκπλήρωτο πάθος για τη ζωή της Αϊλίν Γουόρντ, σημαδεύουν την ερμηνεία της. Η εκλιπούσα Γουόρντ συνεργάστηκε στη συγγραφή του σεναρίου, ενώ για τη ζωή της έχουν γυριστεί δύο ντοκιμαντέρ και αρκετές τηλεταινίες.

Δημήτρης Μπάμπας

Ο δρόμος προς τη Δύση

«Είναι μια θεματογραφία που έχει επιβληθεί κατά κάποιο τρόπο στη δουλειά μου και στη ζωγραφική και σε ό,τι κάνω και που είναι η σημερινή Αθήνα, μια πόλη που αλλάζει, οι νέοι συμπολίτες μας που είναι οι ξένοι, ο φόβος προς τα πρόσωπά τους, η αβεβαιότητα προς τη ζωή τους, αυτό το παράξενο, ανορθόδοξο περιθώριο που έχει αρχίσει να χαρτογραφείται στην πόλη.» **Κυριάκος Κατζουράκης, σκηνοθέτης**

«Είναι η ιστορία ενός καλού ανθρώπου που γίνεται κακός, ή η ιστορία ενός χαρακτήρα γεμάτου αντιθέσεις, για τον οποίο δεν είμαστε σίγουροι για το τι ακριβώς αισθανόμαστε γι' αυτόν»

Πάπ Τζένκινς, σκηνοθέτης

«Ο Κάστρο είναι απομονωμένος στο ημισφαίριο και για αυτό τον θαυμάζω, επειδή είναι ένας μαχητής. Έχει ορθοποδήσει μόνος του και κατά κάποιον τρόπο είναι ένας Δον Κικώτης, ο τελευταίος επαναστάτης, μάχεται ενάντια στους ανεμόμυλους για να κρατήσει αυτό το νησί σε μια κατάσταση ισότητας, όπου ο καθένας θα έχει δικαίωμα στην παιδεία και στο πόσιμο νερό.»

Όλιβερ Στόουν, σκηνοθέτης

Comandante

Σκηνοθεσία: Όλιβερ Στόουν. **Φωτογραφία:** Κάρλος Μάρκοβιτς, Ροντρίγκο Πριέτο. **Μοντάζ:** Ελίζα Μπονόρα, Άλεξ Μαρκές. **Μουσική:** Αλμπέρτο Ιγκλέσιας. **Πρωταγωνιστούν:** Φιντέλ Κάστρο, Όλιβερ Στόουν. **Διάρκεια:** 99'

Είναι ο Φιντέλ Κάστρο ένας χαρισματικός ηγέτης, ο τελευταίος που κρατάει το προπύργιο της επανάστασης; Ή μήπως ένας στυγνός δικτάτορας, που ξέρει καλά να καταπνίγει κάθε φωνή διαμαρτυρίας ενάντια στο καθεστώς του; Δεν έχει σημασία ποια είναι η προσωπική άποψη του καθενός για έναν ηγέτη φύσει προορισμένο να δικάζει. Σε αυτό εδώ το ντοκιμαντέρ, απέναντι στον Κάστρο κάθεται ο δημιουργός ψυχικά... ανισόροπων ταινιών μυθοπλασίας, όπως το Πλατούν και το Γεννημένοι Δολοφόνοι. Θα μπορούσε όμως να είναι ο οποιοσδήποτε. Ο Όλιβερ Στόουν είναι αρκετά έξυπνος ώστε, αφενός να διεγείρει το συνομιλητή του και να του λύνει τη γλώσσα, αφετέρου να δέτει εαυτόν διακριτικά στο περιθώριο ως καλός ακροατής. Τελικά ο θεατής παρακολουθεί μια συζήτηση που εκτυλίσσεται σε πολλές βαθμίδες, έτσι ώστε ο Κουβανός ηγέτης να αποκαλύπτεται σφαιρικά. Μεταξύ πολλών άλλων, μιλάει για το ρόλο της CIA στην Ανγκόλα, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για ομοφυλόφιλους κατά την δεκαετία του '80, την αμερικανική παιδεία του γιου του. Μαθαίνουμε όμως και ότι έχει δει τον Τίτανικό! Λαϊκίστικος τρόπος για να αποδείξει κανείς ότι «και οι δικτάτορες έχουν ψυχή», θα έλεγε κάποιος δύσπιστος. Μην προτρέχετε όμως. Ο Στόουν έκανε άφοβα τις ερωτήσεις εκείνες που θα «ξεκλείδωναν» μια από τις σταθερά αμφιλεγόμενες προσωπικότητες της διεθνούς πολιτικής σκηνής. Τα συμπεράσματα ανήκουν σε σας...

Κωνσταντίνος Σαμαράς

Oliver Stone

Εγώ και ο Φιντέλ Κάστρο: Σαν άντρες, ίσος προς ίσο

Ας ξεκινήσουμε ανάποδα. Πώς θα αξιοποιούσε ο Όλιβερ Στόουν- που έχει επανειλημμένα κατηγορηθεί ως αντι-αμερικανός- 30 ώρες με τον Τζορτζ Μπους το νεότερο;

«Για να πω την αλήθεια, Δε νομίζω ότι μπορεί κανείς να περάσει 30 ώρες με τον Μπους. Πιστεύω ότι φοβάται την κάμερα. Είδα ένα ντοκιμαντέρ στο οποίο συνομιλούσε με μια νεαρή γυναίκα, και το μόνο που έκανε ήταν να χαριεντίζεται μαζί της όλη την ώρα. Ποτέ δεν αντιμετωπίζει κανέναν, και ποτέ δε σε κοιτάει στα μάτια. Μόνο 'hey buddy, how are yah?' κι όλη αυτή η αμερικανική αργκό. Καθόλου διάλογος, καθόλου αισθήματα. Μια ρηχή συμπεριφορά που έρχεται σε πλήρη αντίθεση με αυτήν του Κάστρο. Ο Κάστρο θα σου μιλήσει, είναι ένα αληθινό ανθρώπινο όν. Βλέπω τον Τζορτζ Μπους σα μια συνθετική εικόνα. Όπως έχω ξαναπεί, είναι ένας πρώην αλκοολικός που πιστεύει στον Ιησού. Τι θα μπορούσε να είναι πιο επικίνδυνο;»

Εντελώς συνειρμικά, έρχονται στο μυαλό μου οι πρόσφατοι διθυράμβοι του Κάστρο για τον ορθόδοξο οικουμενικό πατριάρχη. Δεν έχει όμως σημασία, ας αφήσουμε το Στόουν να ξετυλίξει το μίτο της συνάντησής του με τον αμφιλεγόμενο ηγέτη.

«Το 1999 γύρισα το Κάθε Κυριακή, που ήταν μια εξοντωτική εμπειρία για μένα, και ήταν καιρός να κάνω ένα μικρό διάλειμμα. Όπως γνωρίζετε, κατά την δεκαετία του '90 τα μπάζιζε στις ταινίες του Χόλιγουντ εκτινάχθηκαν στα ύψη. Οπότε τα πάντα έχουν να κάνουν όλο και περισσότερο με το μάρκετινγκ, μεγαλύτεροι προϋπολογισμοί, μεγαλύτερα Εγώ. Απλούστατα είναι πολύ δύσκολο να δουλεύεις μέσα σε αυτό το σύστημα- όχι ότι τα παράτησα, απλώς ήθελα ένα διάστημα αποχής.»

Ο Fernando Sulichin (ο παραγωγός) μου προσέφερε την ευκαιρία να πάρω συνέντευξη από τον Κάστρο για την ισπανική τηλεόραση. Είχαμε άνετη πρόσβαση. Τον είδαμε τον Φεβρουάριο του 2002 και περάσαμε 30 ώρες μαζί του. Αρχικά επρόκειτο να προβληθεί μόνο στην ισπανική τηλεόραση, αλλά διαπιστώσαμε ότι διαθέταμε περισσότερο υλικό γιατί ο ίδιος ο Κάστρο ήταν τόσο πρόθυμος. Εκδηλώθηκε αμερικανικό κι ευρωπαϊκό ενδιαφέρον και το κοινό ανταποκρίθηκε πολύ θετικά. Η HBO το αγόρασε για διανομή στις ΗΠΑ αλλά αναβλήθηκε επ'άριστον, εξαιτίας του απόηχου κάποιων γεγονότων που έλαβαν χώρα στην Κούβα τον περασμένο Απρίλιο. Η εταιρία μας ζήτησε να πάμε πίσω στην Κούβα και να ρωτήσουμε τον Φιντέλ για αυτά τα γεγονότα- την φυλάκιση 75 διαφωνούντων με το καθεστώς και την ταχύτατη εκτέλεση τριών που προσπάθησαν να διαφύγουν κλέβοντας ένα καράβι. Πήγαμε ξανά λοιπόν κι ο Φιντέλ μας διέθεσε τον ίδιο χρόνο, αν όχι περισσότερο από την πρώτη φορά. Ήταν παθιασμένος και ταραγμένος από τις κατηγορίες που αφορούν το πρόσωπό του, και κατηγορηματικός στην άρνησή τους. Το φιλμ που προέκυψε έχει τίτλο Looking for Fidel κι έχει μια στενότερη οπτική γωνία από το Comandante. Αφορά περισσότερο την τρέχοντα γεγονότα της συγκεκριμένης περιόδου.»

Ο Στόουν πάντως μάλλον δεν θα είχε πρόβλημα να πάει και τρίτη φορά. Αν πιστέψουμε πως πριν την οποιαδήποτε επαφή με τον Κάστρο ήταν σχεδόν ουδέτερος, φαίνεται πως ο Κουβανός ηγέτης πρόλαβε να τον κερδίσει απόλυτα.

«Δεν είχα πολλές προκαταλήψεις, και δεν παρουσίαζα τον εαυτό μου σαν ειδικό. Έχει παρουσιαστεί σαν κακός άνθρωπος, κι αυτό πηγάζει κυρίως από την αντιπαράθεσή του με το Νίξον, κι ότι ο τελευταίος τον αποκάλυψε κομμουνιστή κι αντιαμερικανό. Αυτός ήταν ο πρώτος κρίκος στην αλυσίδα της δυσπιστίας απέναντι στον Κάστρο. Έπρεπε να συμπαραταχθεί με τους Σοβιετικούς για να έχει την υποστήριξή τους. Επικρατούσε μια παρανοική κατάσταση άλλωστε εκείνη την περίοδο, με την εισβολή αμερικανικών δυνάμεων στο νησί.»

Στην ταινία διαφαίνεται ένα ιδιαίτερο είδος σεβασμού που τρέφει ο Κάστρο προς το Στόουν, και συγκεκριμένα προς την ιδιότητα του τελευταίου ως βετεράνου του Βιετνάμ.

«Πιστεύω ειλικρινά, χωρίς να περιαυτολογώ, ότι πραγματικά με σεβάστηκε. Σε κάποιο βαθμό αυτό συνέβη επειδή είχα βρεθεί στο πεδίο της μάχης. Ο ίδιος είχε κάνει ανταρτοπόλεμο για χρόνια και νιώθει ότι κρύβεται μια αλήθεια στη μάχη, ότι μπορούσαμε να μιλήσουμε σαν άντρες, ως ίσος προς ίσο.»

Εμπέδεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

44^{ος} ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ

Μοσχοφίλερο Μπουτάρη και Αγιωργίτικο Μπουτάρη

Για σινεφίλ
και όχι μόνο.

BOUTARI

ΠΕΜΠΤΗ ΓΕΝΕΑΣ

www.boutari.gr

ARROW/GRAPHS

το ημερολόγιό του ημενα

festivalaction

Επιμέλεια: Άννα Μελώνη

εκδηλώσεις, εκδόσεις, επικοινωνία

12 Φεβρουαρίου 2004, Βερολίνο-Θεσσαλονίκη-Αθήνα. Οι τρεις πόλεις θα συνδεθούν κινηματογραφικά για την ταυτόχρονη παγκόσμια προβολή της ταινίας του Θόδωρου Αγγελόπουλου **Το Λιβάδι που δακρύζει**. Με την ευκαιρία της προβολής της ταινίας, διοργανώνεται έκθεση φωτογραφίας του Δημήτρη Σοφικίτη. Ο γνωστός φωτογράφος, συνεργάτης και φίλος του Θόδωρου Αγγελόπουλου εκθέτει μια σειρά φωτογραφιών από τα γυρίσματα της τελευταίας ταινίας του σκηνοθέτη καθώς και από προηγούμενες δουλειές του. Όσοι βρεθείτε στην Αθήνα, επισκεφθείτε την αίθουσα της Ελληνοαμερικανικής Ένωσης στην οδό Μασσαλίας 22, από 4 έως 28 Φεβρουαρίου.

Δύο **Βιβλία Εντυπώσεων** φιγουράρουν έξω από τις αίθουσες Ολύμπιον και Παύλος Ζάννας, όπου οι επισκέπτες μπορούν να γράψουν τη γνώμη τους για την ταινία ή το αφιέρωμα που παρακολούθησαν. Παραθέτουμε μερικές γνώμες: «Η ταινία Ένα τραγούδι δεν φτάνει με συγκίνησε βαθιά. Μετρημένα βήματα, πόνος, αλήθεια, οι άνθρωποι οι συνηθισμένοι που ζουν με αξιοπρέπεια. Ευχαριστώ όλους σας». Και μια μικρή επισκέπτρια: «Η ταινία Ο πλανήτης των θησαυρών ήταν τέλεια, μόνο να υπήρχε και κάποια που να παντρευόταν τον ήρωα της ταινίας». Το

Φεστιβάλ Κινηματογράφου άνοιξε έναν ακόμη δίαυλο επικοινωνίας με το κοινό του.

Μια καινούργια ταινία προστίθεται στο πρόγραμμα των καθημερινών ειδικών πρωινών προβολών στο Ολύμπιον. Πρόκειται για το **Τρίο της Μπελβίλ**, την επίσημη συμμετοχή της Γαλλίας στο Φεστιβάλ Κανών το 2003. Ο σκηνοθέτης Σιλβέν Σομέ, συνδυάζοντας το παραδοσιακό με το ψηφιακό κινούμενο σχέδιο, δημιουργεί μια ταινία που εντυπωσιάζει για

την ιδιόμορφη αισθητική, το καυστικό χιούμορ και την ευαισθησία της. Τα σχολεία της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης που επιθυμούν να παρακολουθήσουν μία από τις 15 ταινίες που έχουν επιλεγεί στο πρόγραμμα των ειδικών αυτών προβολών και έχουν εγκριθεί από την Επιτροπή Θεαμάτων της Εκπαιδευτικής Διεύθυνσης, μπορούν να επικοινωνούν με το 2310 378636 (Τμήμα Εκπαιδευτικών Προγραμμάτων).

Αυξημένη ζήτηση έχουν οι εκδόσεις του Φεστιβάλ, αν και έχουμε περάσει σε μη εορταστική περίοδο. Οι κατάλογοι παλαιότερων φεστιβάλ και οι ιταλοί δημιουργοί βρίσκονται στην πρώτη θέση των προτιμήσεων. Υπενθυμίζουμε στους κατόχους CinekartaF

την έκπτωση 25% που έχουν σε όλες τις εκδόσεις του Φεστιβάλ, καθώς και το ότι μπορούν να γίνουν αποστολές βιβλίων και με αντικαταβολή σε όλα τα μέρη της Ελλάδας. Στο ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο (<http://www.filmfestival.gr/olympion/bookstore.htm>) θα βρείτε αναλυτικά στοιχεία για όλες τις εκδόσεις.

Το Φεστιβάλ αποκτά το δικό του **Newsletter**. Σύντομα θα αρχίσει να αποστέλλεται σε εβδομαδιαία βάση, και θα ενημερώνει για τα νέα του Φεστιβάλ, τις ταινίες πρώτης προβολής, τα αφιερώματα. Αν θέλετε κι εσείς να ενημερώνεστε πρώτοι από όλους για τη δραστηριότητα του Φεστιβάλ Κινηματογράφου, σε όποιο μέρος της Ελλάδας και αν ζείτε, στείλτε μας το e-mail και τα ατομικά σας στοιχεία στη διεύθυνση **press@filmfestival.gr**, με την ένδειξη "επιθυμώ να λαμβάνω το newsletter του Φεστιβάλ".

Το ετήσιο (5ο κατά σειρά) **Φεστιβάλ Γαλλικού Κινηματογράφου** που διοργανώνεται από το Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών, θα φιλοξενηθεί και στη Θεσσαλονίκη στον κινηματογράφο Ολύμπιον, μέσα στον Μάρτιο. Το πρόγραμμα θα περιλαμβάνει μια επιλογή νέων γαλλικών ταινιών σε πρώτη προβολή στην Ελλάδα. Θα πληροφορηθείτε τις ημερομηνίες διεξαγωγής σύντομα από το Πρώτο Πλάνο και από την ηλεκτρονική σελίδα του Φεστιβάλ.

Mystic River OST (Clint Eastwood)

Ο Κλιντ Ίσγουντ είναι ένα από τα πιο πολύπλευρα ταλέντα του Χόλιγουντ. Στην τελευταία του ταινία, **Μυστικ Ρίβερ**, είναι συμπαραγωγός, σκηνοθέτης και συνθέτης της μουσικής της ταινίας. Παρόλο που είχε ασχοληθεί με τη μουσική για τις ταινίες του **Οι ασυγχώρητοι** και **Οι γέφυρες του Μάντισον**, αυτή είναι η πρώτη ταινία στην οποία αναφέρεται στα ζενερίκ ως συνθέτης. Ο Ίσγουντ δούλεψε τις μελωδίες μόνος του, στο οικιακό του στούντιο, και τις ενορχήστρωσε κατόπιν με τη βοήθεια των Γκενάντι Λοκτιόνοφ και Λένι Νίχαους, διευθυντή της Συμφωνικής Ορχήστρας της Βοστώνης. Η μουσική της ταινίας βασίζεται αποκλειστικά σε ένα μουσικό θέμα, με διάφορες παραλλαγές. Το θέμα αυτό είναι καλό-απαλό, μελωδικό, κυλά ευχάριστα, ακούγεται ακόμα πιο ευχάριστα και... σου κολλάει! Δεν είναι κάτι που θα μπει στο Top 20, αλλά κάτι που θα άκουγες σε ένα τζαζ πιάνο μπαρ και θα το σιγοσφύριζες για όλη την επόμενη εβδομάδα. Αυτό ακριβώς είναι και το βασικό πρόβλημα της μουσικής της ταινίας. Η συνεχής επανάληψη της μελωδίας, ακόμα και με τις παραλλαγές, της, από ένα σημείο και μετά κουράζει. Η προσπάθεια που καταβάλλει ο Ίσγουντ είναι αξιέπαινη, χρησιμοποιώντας άλλες φορές συμφωνική ορχήστρα, άλλες φορές χορωδία ή ακόμα και ορχήστρα δωματίου, όπως επίσης και ένα τζαζ τρίο. Σαν υπόκρουση στην ταινία ταιριάζει καλά, σαν άκουσμα όμως του cd, μετά από κάποια ώρα ακούγεται μονότονο.

Με δυο λόγια, κρίνοντας το σάουντρακ σαν μουσική υπόκρουση ταινίας, ο Ίσγουντ πετυχαίνει απόλυτα, βάζοντας τη μουσική και τις κατάλληλες παραλλαγές στα σωστά σημεία της ταινίας. Και, σίγουρα, φεύγοντας από τον κινηματογράφο, θα σφυρίζετε τη μελωδία. Σαν μουσικό cd, όμως, πιστεύω πως απέτυχε (εκτός αν αγαπήσετε τόσο πολύ το μουσικό θέμα που δεν θα σας κουράσει να το ακούτε ξανά και ξανά για μια ώρα). Η παραγωγή του είναι άψογη, με πολύ καλές ερμηνείες και από τη Συμφωνική της Βοστώνης και από την Χορωδία του Tanglewood Festival, όπως και από τον πιανίστα Brad Hatfield.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ σε ανοιχτή συζήτηση με θέμα «Ευκαιρίες για τους νέους στον πολιτισμό» απευθύνει το Υπουργείο Πολιτισμού στη νεολαία.

Αγόρια και κορίτσια, ηλικίας από 18-25 ετών, θα έχουν την ευκαιρία να θέσουν ερωτήματα, να συζητήσουν, να αντιπαρετεθούν, να διαμαρτυρηθούν μαζί με ανθρώπους καταξιωμένους σε όλους τους τομείς της τέχνης (κινηματογράφος, μουσική, θέατρο, χορός, εικαστικά) για τις δυνατότητες και τις προοπτικές επαγγελματικής απασχόλησης που προσφέρει σήμερα ο χώρος του πολιτισμού στους νέους.

Θέματα:

- Ποιες είναι οι υπάρχουσες πολιτικές στο χώρο του πολιτισμού;
- Τι μπορεί και τι πρέπει να γίνει;
- Τι θέλουν οι νέοι;
- Πόσο υποστηρίζονται οι νέοι που επιθυμούν να ακολουθήσουν τέτοιους δρόμους από τις δομές της εκπαίδευσης, το πολιτιστικό περιβάλλον και τις κοινωνικές δομές;
- Πόσο ανοιχτή είναι σήμερα η ελληνική κοινωνία σε νέες μορφές έκφρασης, σε νέες ματιές, σε νέες προτάσεις;

Η βραδιά για τη νεολαία, ξεκινάει με **συζήτηση** που συντονίζει η Σεμίνα Διγενή και συμμετέχουν: Ευάγγελος Βενιζέλος, Λάκης Λαζόπουλος, Ναταλία Δραγούμη, Κωνσταντίνος Ρήγος, Αλέκος Φασιανός, Μιχάλης Χατζηγιάννης και θα κλείσει με **συναυλία** του Μιχάλη Χατζηγιάννη και ολονύχτιο **Dj party**. Ένα ευχάριστο μάθημα Σχολικού (Πολιτιστικού) Επαγγελματικού Προσανατολισμού.

Ραντεβού, λοιπόν, στη Μουσική Σκηνή Fix, την Τρίτη 3 Φεβρουαρίου στις 19.30.

cinemamusic

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΟΣΙΝΗΣ (milo@helmut.gr)

ΣΙΝΕΑΚ

Τα ζουζούνια

Σε μια "μπτριαρχική" αποικία μυρμηγκιών, που την καταδυναστεύει μια συμμορία ακρίδων, με αρκηγό τον φοβερό και τρομερό Χόπερ, ένα αδέξιο αλλά γενναίο μυρμήγκι, ο Φλικ, αποφασίζει να εξοριστεί για να αναζητήσει τη βοήθεια κάποιων μαχητών, που θα προστατεύσουν την αποικία του από τη λιμοκτονία και την τρομοκρατία που της έχουν επιβάλλει οι άπληστες, κακές ακρίδες. Το αποτέλεσμα είναι να προστεθούν στον κόσμο της ταινίας σκαθάρια, ακρίδες, ψύλλοι, κάμπιες, αράχνες, πεταλούδες με κωμικά και ηρωικά αποτελέσματα, τα μυρμήγκια να αποκτήσουν συνείδηση της δύναμής τους και ο Φλικ να κερδίσει την καρδιά της πριγκίπισσας των μυρμηγκιών. Το μεγαλύτερο ατού της ταινίας είναι ότι υιοθετεί την "μικροσκοπική" οπτική των εντόμων, όχι μόνο στα υποκειμενικά πλάνα με...ζουζουνοκάμερα αλλά και γενικότερα, κάτι που κάνει την ταινία ιδιαίτερα αληθινή και αγαπητή στα παιδιά και μαγική στους μεγάλους.

☞ **Κυριακή 1 Φεβρουαρίου, ώρα 12:00**

Η εποχή των παγετώνων

Πριν 20.000 χρόνια στη γη η εποχή των παγετώνων έχει αρχίσει και την έχει μεταμορφώσει σ' ένα λευκό τόπο γεμάτο κινδύνους. Για να αποφύγουν την παγωνιά τα μεγαλοπρεπή πλάσματα και κάποια μικρά μεταναστεύουν προς το νότο. Εκτός από τον Μάνι, ένα μαλλιαρό μαμούδι που του αρέσει να ζει με το δικό του τρόπο και το Σιντ, ένα γιγάντιο βραδυπόδο που απολαμβάνει να μη κάνει τίποτα. Όταν ο Σιντ "υιοθετεί" τον Μάνι ως προστατή του, το μαμούδι κάνει ό,τι μπορεί για να το ξεφορτωθεί. Ο Σιντ όμως καταφέρνει να τον πείσει να βοηθήσουν ένα ανθρώπινο πλάσματάκι να βρει την οικογένειά του. Στην παρέα προσίθεται και Ντιέγκο, ένα κουτοπόνηρος τίγρης που βλέπει το μωρό σαν ένα λαχταριστό έδεσμα. Στο μεταξύ ο Σκρατ, ένα άλλο πλάσμα, κάτι σαν προϊστορικός σκύουρος, προσπαθεί απεγνωσμένα να ολοκληρώσει το σκοπό της ζωής του: να θάψει ένα βελανίδι...

☞ **Κυριακή 8 Φεβρουαρίου, ώρα 12:00**

Οι κότες τό 'σκασαν

Στη φάρμα της κακιάς κυρίας Τουίντι οι κότες, που ζουν σε παραπήγματα που θυμίζουν στρατόπεδο αιχμαλώτων πολέμου, ονειρεύονται πώς θα μπορούσαν να είναι ελεύθερες. Η Τζίντζερ, η πιο δυναμική παρουσία στο κοτέτσι, κάνει συνεχώς σχέδια για τη Μεγάλη Απόδραση. Το πρόβλημα

όμως είναι ότι οι κότες δεν μπορούν να πετάξουν. Όλες οι προσπάθειες της Τζίντζερ αποτυγχάνουν, ώπου εμφανίζεται από τον ουρανό ο Ρόκι, ένας Αμερικάνος με μπουφάν... πιλότου. Η Τζίντζερ και οι φίλες της πείθουν τον Ρόκι να τις μάθει να πετούν πριν η κυρία Τουίντι τις κάνει κοτόπιτες με το τρομακτικό μηχανήμα που έχει φέρει για να εκσυγχρονίσει τη φάρμα της. Αλλά τα πράγματα δεν είναι τόσο εύκολα...

☞ **Κυριακή 15 Φεβρουαρίου, ώρα 12:00**

Η μικρή γοργόνα

Πρόκειται για τη μεταφορά του γνωστού παραμυθιού του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν υπό τη μορφή ενός animapion-μιούζικαλ στον μαγικό υδάτινο κόσμο των βυθών, που διακρίθηκε με δύο Όσκαρ:

καλύτερης πρωτότυπης μουσικής επένδυσης και καλύτερου τραγουδιού για το Under the Sea, το 1989. Η Άριελ, η μικρή γοργόνα, γοητευμένη από την επίγεια ζωή και τον πρίγκιπα Έρικ, θέλει ν' αφήσει τον υδάτινο παράδεισό της και τον πατέρα της Τρίτωνα για να ζήσει στη γη. Παρά τις αντιρρήσεις των φίλων της Σεμπάστιαν και Φούσκα, κάνει μια συμφωνία με την κακιά μάγισσα Ούρσουλα να ανταλλάξει τη μελωδική της φωνή και την ουρά της με ένα ζευγάρι ανθρώπινα πόδια, που θα της δώσουν την ευκαιρία να κατακτήσει τον όμορφο πρίγκιπα. Σύντομα όμως η Άριελ θα ανακαλύψει το τίμημα της ευτυχίας και θα αναγκασθεί να ξανακοιμηθεί στα βαθιά για να κερδίσει την αγάπη του πρίγκιπα και να σώσει το βασίλειο του πατέρα της.

☞ **Κυριακή 22 Φεβρουαρίου, ώρα 12:00**

Ταρζάν

Στα βάθη της αφρικάνικης ζούγκλας, ένας θηλυκός γορίλας βρίσκει ένα εγκατελειμένο μωρό που το υιοθετεί και το φωνάζει Ταρζάν. Ο Ταρζάν μεγαλώνοντας μαζί με τον φιλικότατο γορίλα Τερκ και το νευρωτικό ελέφαντα Τάντορ, αναπτύσσει την περηφάνεια, τα ένστικτα και τις συνήθειες των άγριων ζώων, καθώς μαθαίνει να αιωρείται και να κινείται με τα χορτοσχοίνα των ψηλών δέντρων με μεγάλη ταχύτητα. Η εμφάνιση όμως στη ζούγκλα των ανθρώπων, και ανάμεσά τους της όμορφης Τζέιν, θα αναστατώσουν την ηρεμία του Ταρζάν και θα τον φέρουν αντιμέτωπο με δύο διαφορετικούς κόσμους και μ' ένα φοβερό δίλημμα, πού ανήκει. Η ταινία, με εξαιρετικές σκηνές δράσης που εναλλάσσονται με κωμικά και δραματικά απρόοπτα, κυλάει με γρήγορους ρυθμούς, γεμάτη χρώματα, ήχους και υπέροχα μουσικά θέματα που συνέθεσε ο Φιλ Κόλινς, για να καταλήξει στην επιβεβαίωση κάποιων βασικών αξιών, όπως η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, η προστασία της οικογένειας, που ισχύουν τόσο για τον κόσμο των ανθρώπων όσο και για τον κόσμο των ζώων.

☞ **Κυριακή 29 Φεβρουαρίου, ώρα 12:00**

homecinema

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΩΣΗΣ (milo@helmug.gr)

Θα ξεφύγω λίγο αυτόν τον μήνα, παρουσιάζοντας κάποιες κυκλοφορίες (παλιές και νέες) άγνωστες στους πολλούς, αλλά διαμάντια για τους φανατικούς. Κάποιες από αυτές είναι συλλεκτικές εκδόσεις, κάποιες είναι δύσκολο να βρεθούν στην Ελλάδα (αλλά με το Internet, όλα γίνονται...) και κάποιες είναι... κάπως! Κρατηθείτε γερά...

Kairo (με κάπα), του Kiyoshi Kurosawa. Κυκλοφόρησε και σε Region 2. Μια ομάδα Ιαπώνων φοιτητών «αυτοκτονούν» μετά την επίσκεψή τους σε κάποιο site. Ακούγεται κάπως σαν το *rhonos.com*, αλλά δεν υπάρχει σύγκριση μεταξύ τους. Η εικόνα είναι πεντακάθαρη και ο 5.1 ήχος καθηλωτικός. Extras δεν υπάρχουν. Δεν χρειάζονται. Σβήστε όλα τα φώτα, ανοίξτε την ένταση και... ανησυχήστε.

Tears of the Black Tiger: Μιούζικαλ δράσης και έρωτα, γυρισμένο στην... Ταϊλάνδη. Άγρια Δύση! Πλοκή που θυμίζει ταινία του Ξανθόπουλου (φτωχός χωρικός καουμπού ερωτεύεται -μάταια- πλούσια κόρη γαιοκτήμονα, γίνεται πιστολάς και προσπαθεί να χαλάσει το πρόξενό της νεαρή με τον αστυνομικό διευθυντή της

περιοχής). Πολλά τραγούδια, πολύς χορός, πολύ αίμα, σπλάτερ σκηνές γυρισμένες από δύο και τρεις γωνίες, μεσόπλοιο (!;) και καουμπούδες με φλουό ρούχα. Άψογη ταινία για να τη δείτε με παρέα.

Avalon (όχι του Barry Levinson, αλλά του Mamoru Oshii): Δύο χρόνια μετά το πρώτο *Matrix*, ένας Ιάπωνας σκηνοθέτης ξαναεφευρίσκει τον τρόπο που κινηματογραφούνται οι

ταινίες δράσης. Η δράση περιστρέφεται γύρω από ένα παράνομο παιχνίδι εικονικής πραγματικότητας, στο οποίο συμμετέχουν όλοι για τα λεφτά, με απώτερο στόχο το ανώτερο επίπεδο του παιχνιδιού: την πραγματικότητα. Εικόνες εκπληκτικής ομορφιάς, απίστευτο soundtrack σε μια τσέικη-ιαπωνική συμπαράγωγή. Στα extras υπάρχουν σκηνές από τα γυρίσματα, το making-of των ειδικών εφέ, με όλους τους Ιάπωνες συντελεστές να ευχαριστούν ο ένας τον άλλον για τη συνεργασία! Οι fans των παιχνιδιών

Lilja 4-ever του Lukas Moodyson: Μεταφορά σε dvd της ταινίας που προβλήθηκε το 2002 στο 43ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, στο Τμήμα των Νέων Οριζώντων. Μια πολύ καλή μεταφορά σε dvd μιας εξαιρετικής ταινίας, με πεντακάθαρη εικόνα, διαυγή ήχο και στους διαλόγους και στη μουσική και σωστούς υπότιτλους. Για όσους δεν την είδαν στις αίθουσες...

Federico Fellini Box Set: Η ελληνική εταιρεία ArtFree κυκλοφόρησε πρόσφατα ένα box set με τρεις ταινίες του μεγάλου δημιουργού: *Οκτώμηση*, *Ιουλιέτα των Πνευμάτων* και *Γλυκιά Ζωή*. Μια πολύ ωραία συσκευασία, με ειδική τιμή, για τρεις ταινίες-ορόσημα του κινηματογράφου. Καλή μεταφορά σε dvd, τόσο από άποψη εικόνας όσο και από άποψη ήχου,

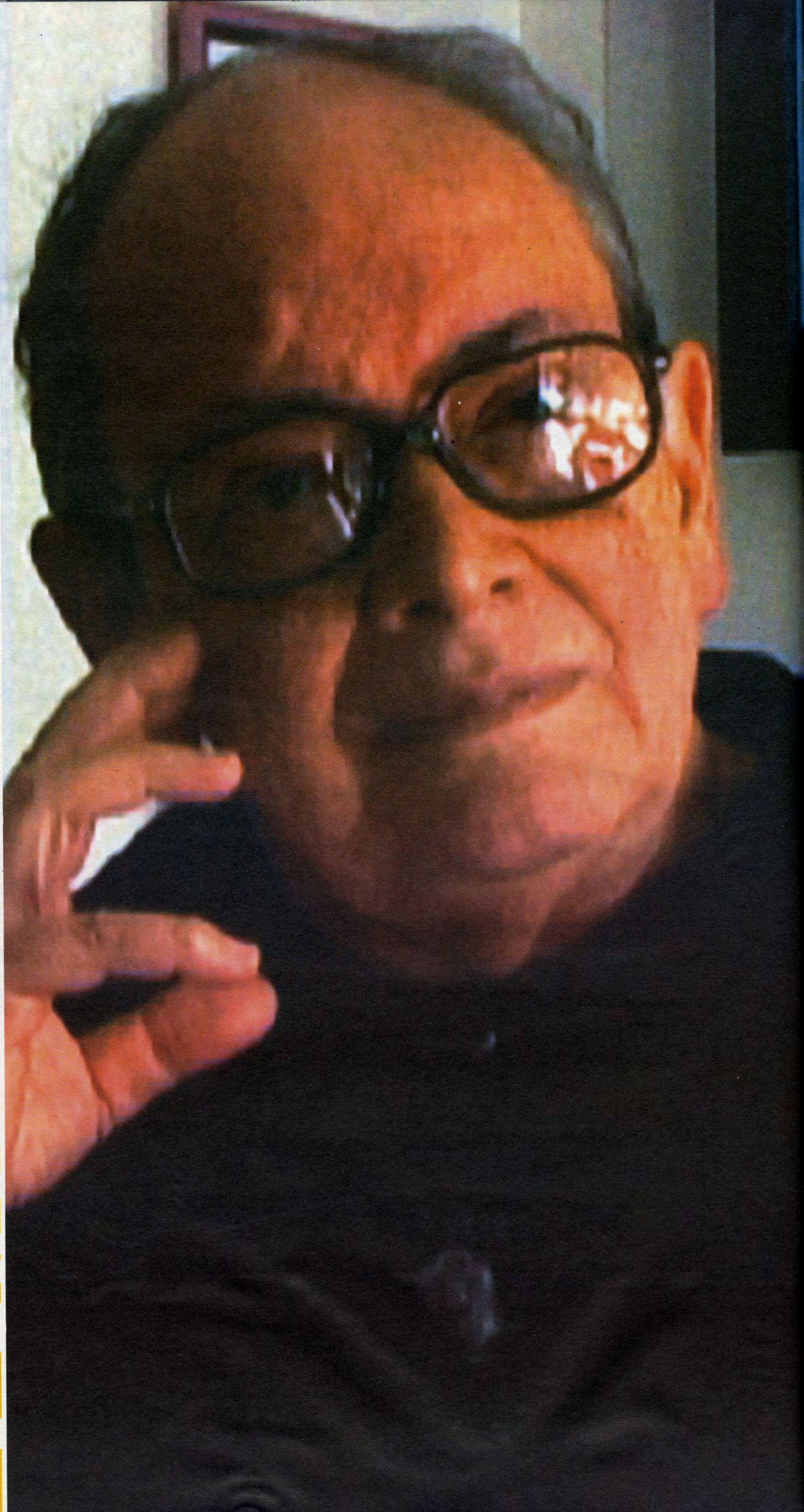

What's up Tiger Lilly? Ο Γούντι Άλεν πήρε μια ιαπωνική ταινία δράσης και κατασκοπίας, αφαίρεσε εντελώς τους διαλόγους και τη μουσική, έγραψε μια κωμωδία και έβαλε στο soundtrack τους Lovin' Spoonful να τραγουδούν κόντρι-ποπ. Η αγορά της κοστίζει λιγότερο από ένα κιλό μελιτζάνες, και θα σας φτιάξει τη διάθεση.

Για όσους δεν μπορούν να περιμένουν την έκδοση της ταινίας *Satantango* του Μπέλα Ταρ σε dvd, κυκλοφορεί το διπλό dvd της Blackstar με τις ταινίες *Werkmeister Harmonies* και *Damnation*. Εξαιρετική ποιότητα εικόνας με στερεοφωνικό ήχο και μορφή 16:9. Συλλεκτικό όσο δε λέγεται. Αν δε σας πειράζουν οι αγγλικοί υπότιτλοι, κάντε μια βόλτα στο site της εταιρείας...

POINT OF VIEW

Ο Αλφρέντο Γκεβάρα είναι σήμερα πρόεδρος του Φεστιβάλ της Αβάνας και αυτός που το ξεκίνησε πριν από 25 χρόνια: «Για μένα αυτό το φεστιβάλ γεννήθηκε πριν το 1977, στο Βινιαμάρ της Χιλής. Εκεί εμφανίστηκε η ιδέα του να ενωθούμε μ' έναν τρόπο τακτό, κινηματογραφιστές τότε νέοι της Λατινικής Αμερικής. Αυτή η γενιά συνέχισε, ώσπου μια μέρα ήταν πολύ δύσκολο να συγκεντρώνεται σε άλλες χώρες και αυτό ξεπεράστηκε κάπως όταν ιδρύσαμε τότε το Φεστιβάλ της Αβάνας, το οποίο διατηρείται για 25 χρόνια. Διακόπηκε για 10 χρόνια, γιατί δεν ζούσα τότε στην Κούβα αλλά ζούσα στο Παρίσι. Αλλά εδώ και ήδη 13 χρόνια επέστρεψα και το διευθύνω. Το φεστιβάλ αυτό είναι στην καρδιά μου.»

Alfredo Guevara

Συνέντευξη: Χρίστος Καλλίσης
Φωτογραφίες: Λουκάς Κούχιν

Πρόεδρος του Φεστιβάλ Νέου Λατινοαμερικάνικου Κινηματογράφου της Αβάνας

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ...

Δε διαλέγουμε τις περιστάσεις, παρά εκείνες μας διαλέγουν. Κάπως έτσι προέκυψε η επίσκεψη στην Αβάνα. Ο κινηματογράφος περιέχει όλες τις μορφές έκφρασης, ποικίλες δραστηριότητες και βλέπει τον κόσμο από διαφορετικές σκοπιές. Κατά κάποιο τρόπο χωράει τη ματιά μιας ζωής, όπως την αντιλαμβανόμαστε μέσα από εικόνες, στο σύνολό της. Το Φεστιβάλ της Αβάνας είναι μεγάλο, με πολλές ταινίες και αφιερώματα. Οι προβολές γίνονται σε μια ντουζίνα κινηματογράφους μεγάλης χωρητικότητας. Κέντρο του Φεστιβάλ είναι το Hotel Nacional. Η ποιότητα των ταινιών φαίνεται καλή. Στο πρόγραμμα του Φεστιβάλ υπάρχουν ταινίες που είναι ήδη γνωστές είτε γιατί τις έχουμε δει σε άλλα φεστιβάλ είτε γιατί έχουν προβληθεί ήδη στις αίθουσες. Στους δρόμους της πόλης της Αβάνας η κατάσταση είναι πρωτόγνωρη. Δύσκολο να διακρίνεις τα καταστήματα από τις υπηρεσίες ή τα απλά σπίτια. Κόσμος κάθεται στις εισόδους μονοκατοικιών και παρακολουθεί την κίνηση. Πολυτελούς αρχιτεκτονικής και κατασκευής κτίρια κατοικούνται από πολυάριθμους κουβανούς. Αυτοκίνητα μιας άλλης εποχής κυκλοφορούν σε ευρύχωρους με λίγη κίνηση δρόμους. Ευρεσιτεχνίες γίνονται σε κάθε τύπου αντικείμενα, με αποκορύφωμα τα ποδήλατα που με πατέντες μετατρέπονται σε μηχανάκια. Βλάστηση ξεπηδάει από παντού όπου υπάρχει λίγο χώμα. Μυρωδιές από ανθισμένους κήπους μπερδεύονται με αυτές των παραγεμισμένων σκουπιδοτενεκέδων. Το όνειρο της Αμερικής συνυπάρχει με την μη αποδοχή της. Η καλλιτεχνική παραγωγή στη μουσική, τη ζωγραφική, τη γλυπτική, την ποίηση ... ξεχειλίζει παντού.

Τί σημαίνει για σας το Φεστιβάλ της Αβάνας και ποια εντύπωση σας άφησε η 25η εκδοχή του;

Το φεστιβάλ είναι για μένα πάνω απ' όλα ένα γεγονός που πρέπει να διατηρήσει πολύ αγνό, πολύ διάφανο το λατινοαμερικάνικο χαρακτήρα του, όχι τον κουβανικό. Αντανακλάει βέβαια τις αξίες του κουβανικού κινηματογράφου ή του κράτους, που ήταν ικανό να διατηρήσει το φεστιβάλ για 25 χρόνια. Αλλά το πιο σημαντικό στοιχείο του φεστιβάλ είναι ότι, από χρόνο σε χρόνο, μετατρέπεται σε προνομιακή ευκαιρία για συνάντηση, επικοινωνία, στοχασμό και σχεδιασμό για το μέλλον, για το μεγαλύτερο μέρος του λατινοαμερικάνικου κινηματογράφου. Όταν λέω «το μεγαλύτερο μέρος» εννοώ ότι πρακτικά ο κινηματογραφιστής που δεν κινηματογραφεί αυτήν την περίοδο, γιατί αν κινηματογραφούσε θα ήταν πολύ δύσκολο, συμμετέχει στο φεστιβάλ.

Αυτό είδα στο φετινό φεστιβάλ αλλά το έχω δει και στα προηγούμενα χρόνια. Είναι ένα φεστιβάλ όπου προβάλλεται το έργο του λατινοαμερικάνικου σινεμά που έγινε τους τελευταίους μήνες, αλλά επίσης είναι ένα φόρουμ συζήτησης, σκέψης κι αντιπαραθέσεων. Είναι σαν μια προφητεία αυτού που πρόκειται να γίνει η Λατινική Αμερική. Όχι ομοιόμορφη, πολύ πολύ διαφοροποιημένη, τόσο διαφορετική όσο είναι τώρα και κάθε φορά ακόμη περισσότερο διαφορετική. Αλλά επίσης έχουμε τόσα πράγματα κοινά εμείς οι Λατινοαμερικάνοι, που θα ήταν ανακριβές να πω ότι είμαστε σαν ένα έθνος αλλά σίγουρα ένα σύνολο λαών πολύ αδελφοποιημένων.

Ποιο είναι το στίγμα του σύγχρονου λατινοαμερικάνικου κινηματογράφου;

Δεν είναι εύκολο οι ταινίες των χωρών, που αποκαλούνται του Τρίτου κόσμου (εγώ πιστεύω ότι είναι του Πρώτου κόσμου, όπως όλες), να έχουν τη διανομή που θα θέλαμε στις αίθουσες προβολών. Αλλά ο λατινοαμερικάνικος κινηματογράφος για τον οποίο πιστεύω ότι το φεστιβάλ παίζει ένα ρόλο, συνέχεια ανανεώνεται. Είναι ένας κινηματογράφος που ήδη αποτελείται από διάφορες γενιές κινηματογραφιστών. Κι αυτό το φεστιβάλ, το 25ο είχε την ιδιαιτερότητα να αποκαλύψει ότι πρακτικά σήμερα κυριαρχούν οι νέοι. Πολλά έργα που έλαβε το φεστιβάλ για το διαγωνιστικό ήταν πρωτοεμφανιζόμενων σκηνοθετών. Όπως επίσης στο διαγωνιστικό του κινηματογραφικού σεναρίου. Συνήθως τα βραβευμένα κινηματογραφικά σενάρια καταφέρνουν να πραγματοποιηθούν γιατί βραβεύτηκαν στο φεστιβάλ, είναι

«Υπάρχει ακόμη κάτι για το κουβανικό κοινό που κάνει το σινεμά ευκαιρία για κοινωνική συνεύρεση: όχι μόνο να δούμε μια ταινία αλλά και να δούμε ο ένας τον άλλον, να ανταλλάξουμε εντυπώσεις»

κίνητρο για τους παραγωγούς κι επίσης για χρηματοδότες (επενδυτές), όχι μόνο της Λατινικής Αμερικής, αλλά της Ευρώπης κ.λπ. Περιλαμβανομένων δύο προηγούμενων φεστιβάλ κάναμε προβολές λατινοαμερικάνικων ταινιών που έγιναν βασισμένες σε βραβευμένα σενάρια. Πραγματικά το πιο σημαντικό για μένα στο 25ο Φεστιβάλ, σαν βαρόμετρο της τωρινής κατάστασης του λατινοαμερικάνικου κινηματογράφου, ήταν να αισθανθούμε την ανάδυση μιας νέας γενιάς κινηματογραφιστών και επιπλέον, όχι μόνο νέων αλλά και με ποιότητα στα έργα τους.

Κατά πόσο βοηθάει το φεστιβάλ την πώληση κουβανικών και άλλων λατινοαμερικάνικων ταινιών στον υπόλοιπο κόσμο;

Το φεστιβάλ δεν είναι τόσο ισχυρό οικονομικά αλλά εμείς προσπαθούμε να έρχονται παραγωγοί, να έρχονται οργανισμοί επίσης, που να μπορούν να επενδύσουν στην κινηματογραφική παραγωγή και γι' αυτό το φεστιβάλ γίνεται ένας χώρος επαφής. Αυτόν το χρόνο κάναμε μία μικρή αγορά του λατινοαμερικάνικου κινηματογράφου, που εμείς ιδρύσαμε επίσης αλλά που για κάποιον καιρό την είχαμε εγκαταλείψει.

Αυτή η μικρή αγορά στο 25ο Φεστιβάλ είναι ένα πρώτο δείγμα, γιατί στο επόμενο φεστιβάλ, στο 26ο, θα οργανώσουμε μια αγορά που θέλουμε να την κάνουμε πιο δυνατή και πιστεύουμε ότι θα έχουμε υποστήριξη και χρηματοδότηση, ώστε η αγορά του νέου λατινοαμερικάνικου κινηματογράφου, που εμείς ονομάζουμε MECLA, να έχει ένα ειδικό βάρος πολύ μεγάλο στο επόμενο φεστιβάλ. Αυτό σημαίνει να φέρουμε παραγωγούς. Το λατινοαμερικάνικο σινεμά δεν γίνεται μόνο από παραγωγούς, χρηματοδότες αλλά και από τη βοήθεια που δίνουν κάποια κράτη, όπως επίσης και κάποιοι πολιτιστικοί οργανισμοί, ιδρύματα, οι τηλεοράσεις που έχουν τμήματα κινηματογραφικής παραγωγής κ.λπ.

Ποια προοπτική του λατινοαμερικάνικου κινηματογράφου βλέπετε στην παγκόσμια αγορά;

Όπως ξέρετε, στις Η.Π.Α. υπάρχουν 40 εκατομμύρια ισπανόφωνοι και αναφέρονται στους μεξικανοαμερικάνους, στους λατινοαμερικάνους κατοίκους των Η.Π.Α., στους πορτορικάνους που έχουν αμερικάνικο διαβατήριο, που είναι ένας πολιτισμός από μόνοι τους. Υπάρχει όμως κι άλλο ένα στοιχείο πολύ σημαντικό που είναι η εξάπλωση της γλώσσας των ισπανικών στους αγγλόφωνους πληθυσμούς των Η.Π.Α. Στην Ευρώπη επίσης η διεθνής ισπανική τηλεόραση προβάλλει κάθε εβδομάδα λατινοαμερικάνικες ταινίες. Το αξίζει αυτός ο κινηματογράφος. Και εγώ είμαι πάρα πολύ αισιόδοξος.

Ποια είναι τα στοιχεία ενός σύντομου απολογισμού από τη φετινή χρονιά; Ιδιαίτερη εντύπωση προκαλεί το πολυάριθμο κοινό στις αίθουσες.

Ακόμη δεν ξέρουμε ακριβώς το μέγεθος του κοινού αλλά καμιά χρονιά δεν είχαμε λιγότερους από 500.000 θεατές. Η Αβάνα, όπου γίνεται το φεστιβάλ, έχει 2.200.000 κατοίκους. Και μόνο στην περιοχή της Αβάνας, ποτέ δεν είχαμε λιγότερο από 500.000 θεατές και υπήρξε φεστιβάλ, το 23ο, που είχε περισσότερους από 600.000 θεατές. Δεν μπορώ ακόμη να δώσω νούμερα, αλλά σύμφωνα με αυτό που είδαμε στους κινηματογράφους ήταν περισσότεροι από 500.000 θεατές. Κι επιπλέον δεν είναι μόνο οι εισοδοί στις αίθουσες αλλά παθιασμένοι θεατές. Δεν ξέρω ποιο μυστήριο –δεν έχω μια λογική εξήγηση– κάνει το κουβανικό κοινό τόσο φανατικό με τον κινηματογράφο και με το να θέλει να βλέπει ταινίες στη μεγάλη οθόνη. Γιατί το πάθος για τον κινηματογράφο μπορεί να είναι παγκόσμιο, αλλά ένα μεγάλο μέρος του κοινού βλέπει ταινίες κυρίως στη μικρή οθόνη, στο σπίτι του. Αλλά υπάρχει ακόμη κάτι για το κουβανικό κοινό που κάνει το σινεμά ευκαιρία για κοινωνική συνεύρεση: όχι μόνο να δούμε μια ταινία αλλά και να δούμε ο ένας τον άλλον, να ανταλλάξουμε εντυπώσεις.

Είναι ένα κοινό που εκφράζει τα συναισθήματά του και δεν συμβιβάζεται με το να βλέπει μόνο αλλά θέλει να το ζει και να εξωτερικεύει αυτό που του μεταδίδει η ταινία. Ξεκαρδίζεται στα γέλια όταν βλέπει κωμωδίες, κλαίει, υποφέρει σε άλλες περιπτώσεις. Εμένα με συγκινεί πολύ το κοινό μας. Διότι δεν πιστεύω ότι είναι δυνατό να υπάρχει παντού μια αντίδραση αυτού του χαρακτήρα. Βέβαια το μελετάω και από ψυχολογική άποψη. Σκέφτομαι ότι, από τη μια το λατινικό στοιχείο και από την άλλη το τροπικό κλίμα, παίζουν το ρόλο τους.

Ποιος είναι κατά τη γνώμη σας ο πολιτικός ρόλος ενός Φεστιβάλ;

Πιστεύω η τέχνη λειτουργεί πολιτικά με ακούσιο τρόπο. Όσοι έχουμε συνείδηση αυτού φυσικά το κάνουμε ηθελημένα. Πιστεύω ότι εμείς έχουμε την ευθύνη να δώσουμε κατ' αρχάς στο κοινό της Αβάνας μια γιορτή πολιτισμού, πνεύματος και –επίσης– διασκέδασης. Μια φορά το χρόνο είμαστε οι ιδιοκτήτες της πόλης της Αβάνας. 🍷

ΟΙ ΚΑΤΟΧΟΙ ΚΑΡΤΑΣ-ΜΕΛΟΥΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

voiceOFF

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης έστειλε ένα ερωτηματολόγιο στους κατόχους CINEKARTAF που διαθέτουν ηλεκτρονική διεύθυνση. Στις ερωτήσεις συμπεριλαμβάνονταν και το ποιες ήταν οι τρεις καλύτερες ταινίες που είδαν κατά τη διάρκεια του 44ου Φεστιβάλ. Δημοσιεύουμε παρακάτω τις απόψεις δέκα μελών για πέντε από αυτές τις ταινίες, δύο για κάθε μία.

Επιστροφή

του Αντρέι Ζβιάγκιντσεφ

Η επιστροφή στη μαγεία της κινηματογράφησης. Στη δύναμη της εικόνας ως μέσο καθαρός. Μια απλή ιστορία εμπλουτισμένη με την ποίηση της φύσης, όπου οι χαρακτηριστές γίνονται μέρος της.

Στέλιος Καζαντζής,
ετών 32, φυσικός

Για το εκπληκτικά θυμωμένο μούτρακι του μικρού που παίζει και για τον τρόπο του δημιουργού να μπορεί χωρίς εφέ και φασαρία να μας δίνει μπουνιά στο στομάχι

Ανδρονίκη Προυσαλίδου,
ετών 32, δικηγόρος

Έθνος χωρίς γυναίκες

του Μάνις Τζα

Μια υπέροχη ταινία που αντικατοπτρίζει μια πλευρά της Ινδίας τόσο αρνητική όσο και αληθινή ταυτόχρονα. Μόνο το γεγονός ότι ο σκηνοθέτης είναι εικοσιπέντε ετών και προέρχεται από μια χώρα «αδύναμη» μαρτυρεί ότι ένα μεγάλο ταλέντο γεννήθηκε.

Αννα Αμασόγλου,
ετών 28, φιλόλογος

Μια ταινία που παρουσίαζε πολύ παραστατικά το έγκλημα που συντελείται στη σημερινή Ινδία σχετικά με τις δολοφονίες και την κακομεταχείριση των γυναικών.

Γιάννης Ιωσηφίδης,
ετών 22, φοιτητής

Καλημέρα Νύχτα

του Μάρκο Μπελόκιο

Μετρημένη και ευαίσθητη προσέγγιση σε ένα δύσκολο θέμα, εύστοχη μίξη πραγματικότητας και φαντασίωσης.

Ελενα Ναρδή,
ετών 35, ακαδημαϊκός

Με απλό τρόπο και χωρίς ακρότητες καταφέρνει μέσα από τα μάτια των πρωταγωνιστών της δολοφονίας Μόρο να απεικονίσει το πολιτικό κλίμα της εποχής.

Ιάσων Αποστολάκης,
ετών 23, φοιτητής

Άνοιξη, Καλοκαίρι, Φθινόπωρο, Χειμώνας... και Άνοιξη

του Κιμ Κι-Ντουκ

Το τοπίο σε ταξίδευε σε έναν κόσμο παραμυθένιο που σε πλημμύριζε από μια απίστευτη μαγεία. Η ολοκλήρωση όμως του τοπίου επιτεύχθηκε με τους δύο πρωταγωνιστές, οι οποίοι κατάφεραν να σε μυήσουν στη δική τους πίστη, φιλοσοφία και κουλτούρα.

Ευδοκία Νικολαΐδου,
ετών 24, φοιτήτρια

Πολύ όμορφο σενάριο, κάδρα – ποιήματα, ταινία με φιλοσοφία Ανατολής αλλά δοσμένη με πολύ απλό τρόπο. Θα γινόταν κατανοητή και αγαπητή ακόμη και από τους αμήτους στον κινηματογράφο.

Δέσποινα Παλαντζίδου,
ετών 37, τραπεζικός

Sansa

του Ζιγκφριντ

Έχεις ποτέ ονειρευτεί να ταξιδέψεις σε όλο τον κόσμο χωρίς χρήματα; Ο Σάνσα το σκέφτηκε και το έκανε, έχοντας σαν μοναδικά εφόδια ανταλλαγής την κοινωνικότητα του, την τρέλα του και την αγάπη του για όλους τους ανθρώπους. Μας υπενθυμίζει πόσα όνειρα μας μπορούμε να πραγματοποιήσουμε αν απελευθερωθούμε από τα στερεότυπα και ζήσουμε, επικοινωνώντας με όλους τους λαούς.

Ελένη – Χρυσάνθη
Στεφανάκη,
ετών 22, φοιτήτρια

Μια ταινία που θα μου έλειπε περισσότερο από όλες τις άλλες αν δεν υπήρχε στο φεστιβάλ (εξαιτίας της ζωής που υπάρχει σ' αυτήν).

Ηλίας Κουρτούδης,
ετών 23, φοιτητής

Αν θέλετε κι εσείς να αποκτήσετε την **CINEKARTAF**, συμπληρώστε την online αίτηση έκδοσης **CINEKARTAF** στη διεύθυνση

www.filmfestival.gr/cinekartaf

και ταχυδρομήστε μία φωτογραφία σας στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (Πλ. Αριστοτέλους 10, 54623 Θεσσαλονίκη). Θα παραλάβετε την Κάρτα Μέλους από τα γραφεία του Φεστιβάλ, ή ταχυδρομικά με αντικαταβολή.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Αρκετοί ήταν οι κάτοχοι CinekartaF που εξέφρασαν παράπονα γιατί δεν βρήκαν την ευχετήρια κάρτα του Φεστιβάλ για τη Νέα Χρονιά στο ηλεκτρονικό τους ταχυδρομείο. Ζητούμε συγγνώμη, αλλά... χτύπησε ο δαίμων της καταχώρησης των στοιχείων.

Επειδή, λοιπόν, παρατηρήθηκε το φαινόμενο της επιστροφής πολλών e-mail, παρακαλούνται πολύ όσοι κάτοχοι CinekartaF:

- έχουν δώσει την ηλεκτρονική τους διεύθυνση όταν συμπλήρωσαν την αίτηση εγγραφής μέλους
- απέκτησαν τώρα ηλεκτρονική διεύθυνση
- δεν έχουν πια ηλεκτρονική διεύθυνση ή την έχουν αλλάξει

να στείλουν ένα e-mail στη διεύθυνση cinekartaF@filmfestival.gr, με το **ονοματεπώνυμο** και τον **αριθμό τ.ς κάρτας τους**, ώστε να γίνουν οι σχετικές διορθώσεις, ή να μας ενημερώσουν τηλεφωνικά στο **2310 378418**.

Και σε όσους δεν ευχηθήκαμε... Καλή Χρονιά!!!

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ

ESPACE

ΝΕΟ RENAULT ESPACE. ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ* ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΩΝ.

Αξεπέραστη αισθητική. Ασύγκριτη πολυτέλεια.

Νέο Renault Espace, μοναδικός συνδυασμός πολυτέλειας, άνεσης και ασφάλειας. Κορυφαίος σχεδιασμός, που εξασφαλίζει άριστη οδική συμπεριφορά και αξεπέραστη αίσθηση ηρεμίας για επτά επιβάτες. Με νέα θέση οδήγησης και αναπαυτικά καθίσματα που αγκαλιάζουν το σώμα, κάθε διαδρομή γίνεται και μια ξεχωριστή ταξιδιωτική εμπειρία.

Νέο Renault Espace.
Γιατί πάνω από όλα η οδήγηση
είναι απόλαυση!

* ανώτατη διάκριση στα crash tests του Euro NCAP, με τη μεγαλύτερη βαθμολογία που δόθηκε ποτέ σε αυτοκίνητο

www.renault.gr

SENSE INTEGRATED

Η Renault συνιστά eif

2.0lt Turbo 165hp: Εκπομπές CO₂ (gr/km): 232 - Κατανάλωση (lt/km) Εντός πόλης: 12,9 Εκτός πόλης: 7,9 Μεικτός κύκλος: 9,7